

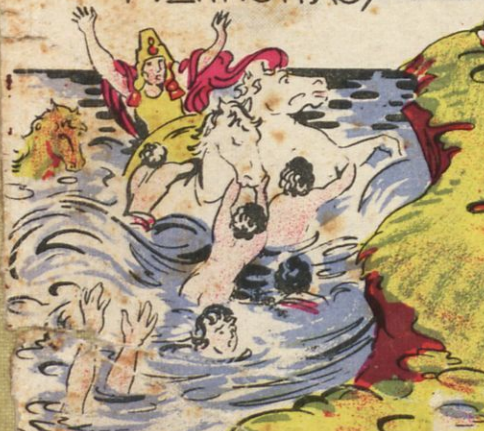
0(4)

Π. Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Τερα Ίστορία Παλαιας Διαθρηκης

Γ. ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΠΕΤΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ & Ε.
ΠΕΙΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 9 & Ε. ΒΕΝΙΖΕΛΑ
ΑΘΗΝΑΙ

0 (α)

16

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΙΕΡΑ - ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΤΑΞΗ
ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΚΤΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΠΕΤΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 9 - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΑΙΤΗΣΗ ΑΡΧΗ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

[Faint purple handwritten signature]

Κάθε γνήσιον αντίτυπον φέρει την υπογραφήν του συγγραφέως.

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Η ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Δημιουργία τοῦ κόσμου.

Ὁ Θεός ἔκαμε ὅλον τὸν κόσμον σὲ ἕξι μέρες μόνο μὲ τὸ λόγο Του.

Τὴν πρώτη μέρα εἶπε ὁ Θεός νὰ γίνη τὸ φῶς. Τὴ δεύτερη μέρα νὰ γίνη τὸ στερέωμα καὶ τὸ ὠνόμασε οὐρανό. Τὴν τρίτη μέρα ἐχώρισε τὰ νερά ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ ἐγιναν οἱ θάλασσες καὶ οἱ ὠκεανοὶ καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε φυτὰ. Τὴν τετάρτη μέρα ἔκανε τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι καὶ τὰ ἄστρα. Τὴν πέμπτη μέρα ἐγιναν τὰ ψάρια καὶ τὰ πουλιά. Τὴν ἕκτη μέρα ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα τῆς ξηρᾶς, καὶ τελευταῖα ἐπλασε τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ πλάση τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄρῳ ἔκαμε ὁ Θεός τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ καὶ ὅλα τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ καὶ εἶδε ὅτι ὅλα ἦταν καλὰ, εἶπε: «Ἄς κάμωμε τώρα καὶ τὸν ἄνθρωπο».

Ἐπῆρε τότε χῶμα ἀπὸ τὴ γῆ καὶ ἐπλασε τὸν ἄνθρωπο καὶ ἐφύσησε στὸ πρόσωπό του πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγινε ὁ ἄνθρωπος μὲ ψυχὴ ζωντανὴ καὶ ἀθάνατη, ὅπως ὁ Θεός. Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τὸν ὠνόμασε Ἄδὰμ.

Ἦστερα ὁ Θεός εἶπε: «Δέν εἶναι σωστὸ νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος μόνος του, ἄς τοῦ κάμωμε σύντροφο καὶ βοηθό». Ἀποκοίμησε τότε τὸν Ἄδὰμ, ἐπῆρε μιὰ ἀπὸ τὶς πλευρὲς του καὶ ἔφτιασε τὴν πρώτη γυναῖκα, τὴν Εὐᾶ.

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν πλάση τῶν ἀνθρώπων ἦταν θράδυ τῆς ἕκτης ἡμέρας. Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἐβδόμη, ὁ Θεός ἀναπαύτηκε ἀπὸ τὰ ἔργα του.

Ὁ Περὶδεῖσος.

Ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐᾶ, πού ἐπλασε πρώτους ὁ Θεός, λέγονται **πρωτόπλαστοι**, τοὺς πρωτοπλάστους ἔβαλε ὁ Θεός σ' ἓνα ὠραῖο κῆπο μὲ δροσερὰ νερά, ἀφθονα φυτὰ, μὲ ἄνθη καὶ

δέντρα με ωραίους καρπούς και διάφορα ζώα, όλα ήμερα και υπάκουα στον άνθρωπο. Ο κήπος αυτός λεγόταν **παράδεισος**. Ο Θεός είπε στους πρωτοπλάστους: «Από τους καρπούς όλων των δέντρων έχετε το δικαίωμα να τρώτε, μόνο απ' αυτά τα δύο δέντρα: το δέντρο της γνώσεως του καλού και του κακού και από το δέντρο της ζωής, που βρίσκονται στη μέση του παραδείσου, δεν θα φάτε. Διότι αν θα φάτε από τους καρπούς των, θα αποθάνετε».

Οί πρωτόπλαστοι έδέχθησαν με ευχαρίστηση την έντολή αυτή του Θεού και έζούσαν στον παράδεισο ευτυχισμένοι.

Ἡ παρακοή τῶν πρωτοπλάστων.

Ο διάβολος είδε την ευτυχία των πρωτοπλάστων και τους έφθόνησε. Μια μέρα, λοιπόν, μεταμορφώνεται σε φίδι και άνεβαίνει στο δέντρο της γνώσεως του καλού και του κακού.

Ἡ πρώτη άμαρτία.

Ἡ Εύα περνώντας απ' εκεί είδε το φίδι και τὸ κολιτάζε. «Τί κοιτάξεις, της λέει το φίδι, τους καρπούς; Νάξερες τι ωραίοι που είναι! Φάγε να δής!» — Ευχαριστώ, δεν τρώγω, είπε ἡ Εύα.

— "Α! ὥστε εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Θεός σᾶς ἀ-

παγόρευσε να φάτε από τους καρπούς αυτού του δέντρου;

—Ναί, είπε ἡ Εύα. Διότι αν θα φάμε θα πεθάνωμε.

—Δεν τὸ πιστεύω, είπε τὸ φίδι, πὼς θα πεθάνετε. Ὁ Θεός σᾶς τὸ είπε ἐπιτηδες, γιατί αν θα φάτε από τους καρπούς αυτού του δέντρου θα ανοιχτοῦν τὰ μάτια σας και θα γίνετε και σεις Θεοί και θα γνωρίζετε τὸ καλὸ και τὸ κακό.

Ἡ Εὐα, σὰν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, εἶδε καλύτερα τοὺς καρπούς, τῆς φάνηκαν ὠραῖοι, ἄπλωσε τὸ χέρι της, πῆρε ἕνα καὶ ἔφαγε. Ἔπειτα ἔδωσε καὶ στὸν Ἀδὰμ καὶ ἔφαγε καὶ αὐτός. Ἔτσι ἔγινε ἡ πρώτη ἁμαρτία, ἡ παρακοὴ τῶν πρωτοπλάστων. Μόλις ὅμως ἔφαγαν τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ, ἀμέσως ἀνοιξαν τὰ μάτια τους καὶ εἶδαν τὸ κακὸ ποὺ ἔκαναν στὸν ἑαυτὸ τους καὶ φοβήθηκαν γιὰ τὴν τιμωρία ποὺ τοὺς περίμενε.

Γι' αὐτὸ μόλις ἄκουσαν τὰ θήματα τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν παράδεισο ἔτρεξαν νὰ κρυφτοῦν.

Ἡ ἔξωση τῶν πρωτοπλάστων.

Ὁ Θεὸς ἐφώνησε τότε τὸν Ἀδὰμ καὶ εἶπε :

— Ἀδὰμ, Ἀδὰμ, ποῦ εἶσαι;

Ὁ Ἀδὰμ ἀποκρίθηκε :

— Ἀκουσα τὴ φωνὴ Σου, φοβήθηκα καὶ κρύφτηκα.

Οἱ πρωτόπλαστοι διώχονται ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

— Καὶ γιὰτὶ φοβήθηκες; εἶπε ὁ Θεός. Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ;

— Δὲν φταίω ἐγώ, εἶπε ὁ Ἀδὰμ. Ἡ γυναίκα ποῦ μοῦ ἔδωσες, αὐτὴ μὲ ξεγέλασε.

Τότε ὁ Θεὸς ἐθύμωσε καὶ εἶπε στὴν Εὐα :

— Εὐα, γιὰτὶ τὸ ἔκανες αὐτό;

— Δὲ φταίω ἐγώ, εἶπε ἡ Εὐα, τὸ φίδι μὲ ἀπάτησε καὶ ἔφαγα.

Τότε ὁ Θεὸς λέει στὸ φίδι :

— Ἐπειδὴ τοὺς ἀπάτησες, θὰ εἶσαι καταραμένο, θὰ σέρνεσαι μὲ τὴν κοιλιά καὶ θὰ τρώγῃς χῶμα, ὅσο ζῆς.

Καὶ στὴν Εὐα εἶπε : «Μὲ λύπες καὶ μὲ στεναγμούς θὰ γεννᾷς τὰ παιδιά σου καὶ θὰ εἶσαι στὴν ἐξουσία τοῦ ἀντρός σου».

Καὶ στὸν Ἀδάμ εἶπε : «Ἐπειδὴ ἄκουσες τὴ γυναῖκα σου καὶ ἔγινες παραβάτης τῆς ἐντολῆς μου, μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου σου θὰ κερδίζῃς τὸ ψωμί σου καὶ θὰ ἐπιστρέψῃς πίσω στὴ γῆ, ἀπ' ὅπου ἐπλάσθηκες».

Ἦστερα ὁ Θεὸς ἐδιώξε τοὺς πρωτοπλάστους ἀπὸ τὸν παράδεισο καὶ ἔβαλε ἄγγελο μὲ φλογερὴ ρομφαία νὰ φυλάγῃ τὴν εἴσοδό του.

Ὁ Κατακλυσμός.

Οἱ ἄνθρωποι ἐπάνω στὴ γῆ πλήθυναν. Ἄλλὰ πλήθυναν καὶ οἱ κακίες τους. Ὁ Θεὸς ὠργίστηκε ἐναντίον τους καὶ ἀποφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Ἀνάμεσα στοὺς κακοὺς ἀνθρώπους βρισκόταν καὶ ἓνας καλὸς ἄνθρωπος, ὁ Νῶε. Ὁ Θεὸς δὲν θέλησε νὰ χαθῇ ὁ Νῶε μαζὶ μὲ τοὺς κακοὺς, γιὰτὶ ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους.

Μιὰ μέρα ὁ Θεὸς λέγει στὸ Νῶε : «Ἀποφάσισα νὰ καταστρέψω τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους μὲ κατακλυσμό. Σὺ, λοιπόν, νὰ κατασκευάσῃς μιὰ μεγάλη κιβωτὸ (πλοῖο μεγάλο) καὶ νὰ τὴν ἀλειψῇς μέσα ἔξω μὲ πίσσα, γιὰ νὰ μὴ μπαίῃ νερό. Ἐκεῖ θὰ μῆς μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα σου καὶ τὰ παιδιά σου καὶ τίς γυναῖκες τῶν παιδιῶν σου. Θὰ θάλῃς μέσα καὶ ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς ἑπτὰ ζευγάρια ἀπὸ τὰ καθαρὰ καὶ ἓνα ζευγάρι ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα. Θὰ πάρῃς μαζὶ καὶ τρόφιμα πολλὰ γιὰ τὴν οἰκογένειά σου καὶ γιὰ τὰ ζῶα».

Ὁ καλὸς Νῶε ἔκαμε ὅπως τὸν διέταξε ὁ Θεός. Ὅταν ἐτοιμάστηκαν ὅλα, ἐμπῆκε μέσα ὁ Νῶε μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ ἔκλεισε τὴ θύρα τῆς κιβωτοῦ.

Μόλις ἔκλεισε ἡ θύρα τῆς κιβωτοῦ, ἀνοιξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἄρχισε νὰ πέφτῃ ραγδαία βροχὴ.

Σαράντα μερόνυχτα ἔβρεχε χωρὶς νὰ σταματήσει.

“Ολη ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς γέμισε νερά καὶ ὄλα τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπνίγηκαν.

Καὶ τὰ ψηλότερα θουνά εἶχαν σκεπαστῆ με νερό. Κι' ἀπάνω στο νερό ἔπλεε μονάχα ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε.

Πέρασαν ἄλλες σαράντα μέρες καὶ τὰ νερά ἄρχισαν νὰ ὀλιγοστεύουν. Ἡ κιβωτὸς ἦρθε καὶ κάθισε πάνω στο ὄρος **Ἄραράτ.**

Τότε ὁ Νῶε θέλησε νὰ ἰδῆ σὲ ποιὸ σημεῖο θρῖσκονται τὰ νερά ἐπάνω στὴ γῆ. Ἔστειλε τότε τὸν κόρακα νὰ τοῦ φέρῃ εἶδηση. Ὁ κόρακας ὄμως δὲν γύρισε. Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες στέλνει ἕνα περιστέρι. Τὸ περιστέρι γύρισε πίσω, γιατί δὲν βρῆκε τόπο νὰ σταθῆ. Τὸ ξανάστειλε μετὰ ἑπτὰ μέ-

Ὁ Νῶε ἀφήνει τὸν κόρακα.

ρες καὶ γύρισε κρατώντας στο ράμφος του φύλλο ἐλιάς. Ἐχάρηκε τότε ὁ Νῶε, γιατί κατάλαβε ὅτι λιγόστεψαν τὰ νερά καὶ μετὰ ἑπτὰ μέρες τὸ ξανάστέλνει. Τὸ περιστέρι δὲν γύρισε πίσω.

Ὁ Νῶε κατάλαβε τότε ὅτι ἡ γῆ στέγνωσε ἀπὸ τὰ νερά, ἀνοίξε τὴ θύρα τῆς κιβωτοῦ, ἔβγαλε ὄλα τὰ ζῶα καὶ βγήκε αὐτὸς με τὴν οἰκογενειὰ του.

Ἀμέσως πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ χτίσῃ θωμὸ καὶ νὰ

Ὁ πύργος τῆς Βαβέλ

προσφέρη θυσία στο Θεό, εὐχαριστώντας Τον γιά τὸ λυτρωμό του. Ἡ θυσία αὐτὴ ἄρεσε πολὺ στο Θεὸ καὶ ὑποσχέθηκε στο Νῶε ὅτι δὲν θὰ κάμη πιά κατακλυσμὸ καὶ γιά ἐνθύμηση τοῦ ἔδωσε τὸ σημάδι τοῦ οὐρανοῦ τόξου, ποὺ φαίνεται ἀπὸ τότε στοὺν οὐρανὸ ὕστερα ὁπὸ κάθε βροχῆ.

Ὁ πύργος τῆς Βαβέλ.

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε πλήθυναν πολὺ καὶ ὁ τόπος ποὺ ἔμεναν δὲν τοὺς χωροῦσε. Ἀπεφάσισαν τότε νὰ χωριστοῦν καὶ νὰ πᾶνε νὰ κάτοικήσουν στὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς.

Ἄλλὰ πρὶν χωριστοῦν συμφώνησαν, γιά ἐνθύμιο τοῦ χωρισμοῦ των, νὰ φτιάσουν ἓνα μεγάλο καὶ ψηλὸ πύργο, ποὺ ἡ κορυφὴ του νὰ φτάνη στοὺν οὐρανὸ. Ἔτσι, ἔλεγαν, θὰ μείνη τὸ ὄνομά μας ἀθάνατο.

Ὁ πύργος ἄρχισε ἀμέσως νὰ χτίζεται καὶ προχωροῦσε σὲ ὕψος. Ὁ Θεὸς ὅμως γιά νὰ τιμωρήσῃ τὴν περηφάνειά τους, ἐσύγχισε τίς γλῶσσες τους, ὥστε δὲν μποροῦσαν νὰ συνεννοηθοῦν μεταξύ τους καὶ ἔτσι ἀφήσαν τὸν πύργο ἀτελείωτο.

Ὁ πύργος αὐτὸς ὠνομάστηκε ἀπὸ τότε πύργος τῆς Βαβέλ, δηλαδὴ πύργος τῆς σύγχισης τῶν γλωσσῶν.

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε χωρίστηκαν ἔτσι: Οἱ ἀπόγονοι τοῦ γιοῦ του Σὴμ κατοίκησαν τὴν Ἀσία, τοῦ Χάμ τὴν Ἀφρικὴ καὶ τοῦ Ἰάφεθ τὴν Εὐρώπη.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ

Κλήση τοῦ Ἀβραάμ.

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε ἔγιναν καὶ αὐτοὶ ἀσεβεῖς μὲ τὸν καιρὸ. Ὀλίγοι ἄνθρωποι ἦταν καλοὶ καὶ θεοφοβούμενοι. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Ἀβραάμ, ἀπόγονος τοῦ Σὴμ, γιοῦ τοῦ Νῶε. Ὁ Ἀβραάμ κατοικοῦσε στὴ Χαρρὰν τῆς Μεσοποταμίας. Ἦταν πλούσιος. Εἶχε πολλὰ κοπάδια πρόβατα καὶ γελᾶδια. Ὁ Θεὸς τὸν ἀγαποῦσε γιά τὴν εὐσεβεία του. Μιά μέρα εἶπε ὁ Θεὸς στοὺν Ἀβραάμ: «Φύγε ἀπὸ τὴν πατρίδα σου μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά σου καὶ τὴν περιουσία σου καὶ πήγαινε στὴ χώρα ποὺ ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω. Τὴ χώρα αὐτὴ θὰ

δώσω κληρονομία στους απογόνους σου, πού θά πληθύνουν σάν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καί σάν τὸν ἄμμο τῆς θάλασσης».

Ὁ Ἀβραάμ ὑπάκουσε στὸ Θεό, πῆρε τὴ γυναίκα του τὴ Σάρρα καὶ τὸν ἀνηψιό του τὸ Λῶτ καὶ μὲ ὄλα τὰ ὑπάρχοντά τους πέρασαν τὸν Εὐφράτη ποταμὸ καὶ ἦρθαν καὶ κατοίκησαν στὴ γῆ Χαναάν. Στὸν τόπο Βαιθίλ, ὁ Ἀβραάμ ἔχτισε θυσιαστήριο καὶ πρόσφερε θυσία στὸ Θεό, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐπανελάβε τὴν ὑπόσχεσή του.

Οἱ Χανααναῖοι ὠνόμασαν τὸν Ἀβραάμ καὶ τοὺς ἄλλους πού ἦρθαν μαζί του Ἑβραῖους, δηλαδή περάτες, ἀπὸ πέρα ἀπὸ τὸν ποταμὸ φερμένους.

Ἀβραάμ καὶ Λῶτ.

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Λῶτ εἶχαν πολλὰ κοπάδια. Ὁ τόπος πού κατοίκησαν δὲν εἶχε πολλὰ λιβάδια, γι' αὐτὸ οἱ βοσκοὶ τοῦ Λῶτ φιλονεικοῦσαν πολλές φορές μὲ τοὺς βοσκούς τοῦ Ἀβραάμ.

Ὁ Ἀβραάμ σάν ἄκουσε τὴ φιλονικία τους, φώναξε τὸν ἀνηψιό του τὸ Λῶτ καὶ τοῦ εἶπε: «Οἱ βοσκοὶ μας μαλώνουν γιὰ τὴ βοσκή. Αὐτὸ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ γίνεται. Ἐδῶ ἔχομε τόσο πολὺ τόπο, πού ἂν ξεμακρύνωμε ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο μπορούμε νὰ ἀποφύγωμε τίς φιλονικίες. Διάλεξε κατὰ ποῖο μέρος θέλεις νὰ πᾶς, θέλεις δεξιά, θέλεις ἀριστερά».

Ὁ Λῶτ διάλεξε κατὰ τὸ μέρος τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ, πού εἶχε ἀφθονὰ λιβάδια καὶ ἦταν καὶ δυὸ πόλεις κοντὰ - κοντὰ: Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα. Ἐκεῖ πῆγε καὶ κατοίκησε μὲ τοὺς δικούς του.

Ὁ Ἀβραάμ ἔμεινε στὴ χώρα Χεβρών.

Φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ.

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρρα δὲν εἶχαν παιδιά καὶ παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ παιδί.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ πού καθόταν ὁ Ἀβραάμ στὴ θύρα τῆς σκηνῆς του στὸν ἴσκιό ἑνὸς δέντρου, βλέπει νὰρχωνται πρὸς τὸ μέρος του τρεῖς ἄντρες.

Ὁ Ἀβραάμ μόλις τοὺς εἶδε ἔτρεξε νὰ τοὺς προὔπαντήσῃ. Τοὺς προσκάλεσε στὴ σκηνὴ του καὶ τοὺς ἔδωσε νὰ φάγουν. Οἱ ξένοι αὐτοὶ ἦταν ἄγγελοὶ τοῦ Θεοῦ. Ἐνας εἶπε στὸν

Ἄβραάμ. «Ἡ γυναίκα σου Σάρρα θὰ γενήσῃ παιδί». Ἡ Σάρρα, σάν τ' ἄκουσε, γέλασε, γιατί ἦταν γριά ἐνενήντα χρονῶν καὶ ὁ Ἄβραάμ ἑκατό.

Ὁ ἄγγελος λέγει στὸν Ἄβραάμ. «Γιατί γέλασε ἡ Σάρρα; Μήπως εἶναι ἀδύνατο τίποτε στὸ Θεό;» καὶ ἔγινε ἀφαντος. Στὸ χρόνο ἡ Σάρρα ἐγέννησε παιδί καὶ τὸ ὠνόμασαν Ἰσαάκ.

Ἡ καταστροφὴ τῶν Σοδόμων.

Στὰ Σόδομα καὶ Γόμορα ποὺ κατοίκησε ὁ Λῶτ, οἱ ἄνθρωποι ἦταν πολὺ κακοὶ καὶ ἀσεβεῖς,

Μιὰ βραδιά ὁ Λῶτ καθόνταν κοντὰ στὴν πύλη τῆς πόλης τῶν Σοδόμων. Νὰ καὶ βλέπει νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ δύο ἄνθρωποι. Ὁ Λῶτ καθὼς τοὺς εἶδε σηκώθηκε νὰ τοὺς προὔπανθήσῃ καὶ τοὺς προσκάλεσε νὰ μείνουν τὸ βράδυ στὸ σπίτι του. Ἐνῶ θρῖσκονταν στὸ σπίτι τοῦ Λῶτ καὶ ἔτρωγαν, ἔξω μαζεύτηκε πλῆθος ἀπὸ Σοδομίτες καὶ ζητοῦσαν ἀπὸ τὸ Λῶτ νὰ διώξῃ τοὺς ξένους ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ τοὺς κακοποιήσουν. Ὁ Λῶτ δὲν θέλησε καὶ ἔκείνοι ἀποφάσισαν νὰ σπάσουν τὴ θύρα. Οἱ ξένοι ποὺ ἦταν ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, ἐτύφλωσαν τοὺς κακούργους καὶ ἔτσι δὲ μπόρεσαν νὰ σπάσουν τὴ θύρα καὶ νὰ κάμουν κακό. Τὸ

Ὁ Λῶτ φεύγει ἀπὸ τὰ Σόδομα.

ἔκείνοι ἀποφάσισαν νὰ σπάσουν τὴ θύρα. Οἱ ξένοι ποὺ ἦταν ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, ἐτύφλωσαν τοὺς κακούργους καὶ ἔτσι δὲ μπόρεσαν νὰ σπάσουν τὴ θύρα καὶ νὰ κάμουν κακό. Τὸ

πρωϊ εἶπαν στοὺς Λῶτ: - «Εἶμαστε ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχομε διαταγὴ νὰ καταστρέψωμε τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα. Πάρε τὴν οἰκογένειά σου καὶ φύγε γρήγορα. Πουθενὰ νὰ μὴ σταθῆτε καὶ κανεὶς νὰ μὴ γυρίσῃ πίσω νὰ δῆ».

Μόλις ὁ Λῶτ μέ τὴν οἰκογένειά του ἀπομακρύνθηκαν ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φωτιά καὶ θειάφι ἀναμμένο καὶ κατὰ-καψε τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Λῶτ, ποὺ ἦταν περιέργη, ἀψήφησε τὴν διαταγὴ τῶν ἀγγέλων καὶ γύρισε νὰ ἰδῆ τί γίνεται. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔγινε στήλη ἀπὸ ἀλάτι.

Ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ

Ὁ Θεὸς θέλοντας νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστη τοῦ Ἀβραάμ τοῦ λέγει: «Ἀβραάμ, πάρε τὸν ἀγαπημένο σου γιὸ τὸν Ἰσα-

Ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ

ἄκ καὶ φέρ'τον στοὺς θουνὸ ποὺ θὰ σοῦ δεῖξω καὶ θυσίασέ τον».

Ὁ Ἀβραάμ ὑπάκουσε στοὺς Θεὸ, σηκώθηκε πρωϊ - πρωϊ, πῆρε τὸ γαῖδαρό του καὶ δύο ὑπηρέτες του καὶ πῆγαν στοὺς θουνὸ ποὺ τοῦ ἔδειξε ὁ Θεός.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν ρίζα τοῦ θουνοῦ, ὁ Ἀβραάμ ἄφησε

τούς ὑπηρέτες καὶ τὸ γάϊδαρο, ἔκοψε ξύλα, τὰ φόρτωσε στὸν Ἰσαάκ καὶ οἱ δύο τους ἀνέθηκαν στὸ βουνό. Στὸ δρόμο λέει ὁ Ἰσαάκ στὸν πατέρα του: — «Πατέρα, ξύλα καὶ φωτιά γιὰ τὴ θυσία πῆραμε, ἀλλὰ ζῶο γιὰ θυσία δὲν πῆραμε». Ὁ Ἀβραάμ τοῦ εἶπε: — «Ὁ Θεός, παιδί μου θὰ τὸ δείξη».

Ἄμα ἔφτασαν στὸ ὠρισμένο μέρος, ὁ Ἀβραάμ ἔχτισε θυσιαστήριον, ἔβαλε τὰ ξύλα ἐπάνω καὶ ἀφοῦ ἔδεσε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Ἰσαάκ τὸν ἔβαλε ἐπάνω στὰ ξύλα καὶ ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ τὸν θυσιάσῃ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄγγελος Κυρίου εἶπε ἀπ' τὸν οὐρανὸ: «Ἀβραάμ, Ἀβραάμ, μὴ θάλῃς τὸ χέρι σου στὸ παιδί. Εἶδε ὁ Θεός τὴν εὐσέβειά σου, ὅτι οὔτε τὸ ἀγαπημένο σου παιδί λυπήθηκες γι' Αὐτόν».

Ἐγύρισε τότε τὰ βλέμματά του ὁ Ἀβραάμ καὶ εἶδε ἕνα κριάρι μπερδεμένο στοὺς θάμνους. Τὸ πῆρε καὶ τὸ θυσίασε στὸ Θεό, δοξολογώντας τὸ ὄνομά Του.

Γάμος τοῦ Ἰσαάκ.

Ἡ Σάρρα ἔζησε ὡς τὰ ἑκατὸν εἴκοσι ἑπτὰ χρόνια καὶ ἀπέθανε. Ὁ Ἀβραάμ ἦταν πολὺ γέρος καὶ ἀποφάσισε πρὶν πεθάνῃ νὰ παντρέψῃ τὸ γιό του Ἰσαάκ.

Κάλεσε τότε τὸν πιστό του ὑπηρέτη Ἐλιέζερ καὶ τοῦ εἶπε: — «Ἄκουσε, Ἐλιέζερ· ὁ γιός μου εἶναι σὲ ἡλικία γάμου. Καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ πάρῃ γυναίκα ἀπὸ τὴ Χαναάν πού εἶναι εἰδωλολάτρες, θὰ πᾶς στὴν πατρίδα μου τὴ Μεσοποταμία καὶ ἀπὸ κεῖ θὰ φέρῃς γυναίκα γιὰ τὸν Ἰσαάκ».

Ὁ Ἐλιέζερ πῆρε τὴν ἄλλη μέρα δέκα γκαμῆλες φορτωμένες πολύτιμα δῶρα καὶ τρόφιμα γιὰ τὸ δρόμο καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν πόλιν τῆς Μεσοποταμίας Ναχώρ, ὅπου κατοικοῦσε ὁ ἀδερφὸς τοῦ Ἀβραάμ Ναχώρ.

Ὅταν ἔφτασε, στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν στὸ πηγάδι, ὅπου συνήθιζαν νὰ ἔρχονται οἱ κόρες νὰ παίρνουν νερό. Προσευχήθηκε τότε στὸ Θεὸ καὶ εἶπε: «Δῶσε, Θεέ μου, ἡ κόρη πού θὰ μοῦ δώσῃ νερὸ καὶ θὰ ποτίσῃ τὶς γκαμῆλες μου, νὰ εἶναι ἡ νύφη τοῦ Ἰσαάκ».

Μόλις τελείωσε τὴν προσευχὴ του νὰ καὶ ἔρχεται ἡ Ρεβέκκα, ἡ κόρη τοῦ Βαθουήλ, γιοῦ τοῦ Ναχώρ, μὲ τὴ στάμνα

Ὁ Ἐλιέζερ καὶ ἡ Ρεβέκκα.

στά χέρια νά πάρη νερό. Ἦρθε, γέμισε τὴ στάμνα τῆς νερό κι' ἐτοιμαζόταν νά φύγη. Γὴν πλησίασε τότε ὁ Ἐλιέζερ καὶ τῆς λέει: «Δὸς μου νά πιῶ λίγο νερό». Ἡ Ρεβέκκα κατέβασε ἀμέσως τὴ στάμνα τῆς καὶ τοῦ ἔδωσε νά πιῇ. Πότισε ὕστερα καὶ τίς γκαμηῆλες του μὲ μεγάλη προθυμία.

Ὁ Ἐλιέζερ κατάλαβε τότε, ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ Θεὸ ὠριμένη νύφη τοῦ Ἰσαάκ. Ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὸ σακκίδιό του δύο χρυσᾶ σκουλαρίκια καὶ δύο βραχιόλια καὶ τῆς τὰ ἔδωσε, ρωτώντας τὴν τίνος κόρη εἶναι καὶ ἂν ὑπάρχη τόπος στὸ σπίτι τους νά μείνη.

Ἡ Ρεβέκκα τοῦ ἀποκρίθηκε: «Εἶμαι θυγατέρα τοῦ Βαθουήλ καὶ ἔχουμε τόπο στὸ σπίτι μας γιὰ νά μείνετε».

Ἦστερα ἔτρεξε γρήγορα στὸ σπίτι καὶ διηγήθηκε ὅλα στὸν ἀδελφὸ τῆς τὸ Λάβαν. Ὁ Λάβαν ἔτρεξε τότε, ὑποδέχτηκε τὸν Ἐλιέζερ, τὸν ὠδήγησε στὸ σπίτι καὶ ἐτοίμασε τράπεζι γιὰ νά φᾶνε. Ἀλλὰ ὁ Ἐλιέζερ εἶπε: «Δὲν θὰ φάω, πρὶν σᾶς πῶ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ μου. Ἐγὼ εἶμαι ὑπῆρέτης τοῦ Ἀβραάμ τοῦ συγγενῆ σας καὶ ὁ κύριός μου μὲ ἔστειλε νά βρῶ γυναίκα γιὰ τὸ γιό του τὸν Ἰσαάκ. Ὅταν ἦρθα στὸ πηγάδι παρακάλεσα τὸ Θεό, ὅτι ὅποια κόρη μου δώσῃ νερό καὶ ποτίσῃ τίς γκαμηῆλες μου νά γίνῃ νύφη τοῦ Ἰσαάκ».

Τότε οἱ γονεῖς τῆς Ρεβέκκας εἶπαν: «Βλέπομε, ὅτι εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ νά γίνῃ ἡ Ρεβέκκα γυναίκα τοῦ Ἰσαάκ». Ἐρώτησαν τότε τὴ Ρεβέκκα καὶ αὐτὴ ἀπάντησε ὅτι δέχεται. Τότε ὁ Ἐλιέζερ ἔβγαλε τὰ πολυτίμα δῶρα καὶ τὰ πρόσφερε στοὺς γονεῖς τῆς καὶ στὸν ἀδελφὸ τῆς. Ἐπειτα ἔφαγαν μὲ χαρὰ καὶ κοιμήθηκαν.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ρεβέκκα ἐτοιμάστηκε, πῆρε τὴν εὐχὴ τῶν γονιῶν τῆς, τοὺς ἀποχαιρέτησε καὶ ἔφυγε μὲ τὸν Ἐλιέζερ γιὰ τὴ Χαναάν. Ὅταν ἔφθασαν, ὁ Ἀβραάμ τοῖς δέχτηκε μὲ χαρὰ καὶ εὐλόγησε τὸ γάμο τοῦ Ἰσαάκ καὶ τῆς Ρεβέκκας.

Ὁ Ἀβραάμ ἔζησε 175 χρόνια καὶ πέθανε. Ὁ Ἰσαάκ τὸν ἔθαψε στὸν τάφο τῆς μητέρας του.

Ἡσαῦ καὶ Ἰακώβ.

Ἡ Ρεβέκκα γέννησε δύο παιδιά δίδυμα: τὸ πρῶτο τὸ ὠνόμασαν Ἡσαῦ καὶ τὸ δεύτερο Ἰακώβ. Τὰ δύο ἀδελφία δὲν ἔμοιαζαν μεταξύ των. Ὁ Ἡσαῦ ἦταν πολύτριχος καὶ

ἀγαποῦσε τὸ κυνήγι, ὁ Ἰακώβ λιγότεριχος καὶ ἀγαποῦσε νὰ μένη στὸ σπίτι κοντὰ στὴ μητέρα του.

Γι' αὐτὸ ἡ μητέρα ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν Ἰακώβ καὶ ὁ πατέρας τὸν Ἡσαῦ, ποὺ τοῦ ἔφερνε κυνήγια.

Μιά μέρα, καθὼς γύρισε ἀπὸ τὸ κυνήγι ὁ Ἡσαῦ κατακουρασμένος καὶ νηστικός, θρῆκε τὸν Ἰακώβ νὰ τρώγῃ φακὴ. Ζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάῃ κι' αὐτός. Ὁ Ἰακώβ τοῦ εἶπε :

— «Σοῦ δίδω εὐχαρίστως τὸ πιάτο μου, ἂν μοῦ πουλήσῃς τὰ πρωτοτόκια σου», δηλαδή τὰ δικαιώματα ποὺ εἶχε σὰν πρωτότοκος γιός, Ὁ Ἡσαῦ παραδέχτηκε καὶ ἐβεβαίωσε μὲ ὄρκο ὅτι δίνει τὰ πρωτοτόκιά του στὸν Ἰακώβ.

Ὁ Ἰακώβ παίρνει τὴν εὐλογία τοῦ Ἰσαάκ.

Ὅταν γέρασε ὁ Ἰσαάκ καὶ δὲν ἔβλεπε, κάλεσε τὸν Ἡσαῦ καὶ τοῦ λέει: «Παιδί μου, βλέπεις ὅτι γέρασα καὶ δὲν ξέρω πόσο θὰ ζήσω. Λοιπὸν, πάρε τὰ ὄπλα σου, πήγαινε νὰ κυνηγήσῃς καὶ ὅ,τι σκοτώσῃς νὰ μοῦ τὸ μαγειρέψῃς καὶ νὰ μοῦ τὸ φέρῃς νὰ φάω καὶ νὰ σοῦ δώσω τὴν εὐλογία μου πρὶν πεθάνω».

Ἡ Ρεβέκα, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἰσαάκ, κάλεσε τὸν ἀγαπημένο της Ἰακώβ καὶ τοῦ λέει :

— «Πήγαινε στὸ κοπᾶδι μας καὶ μέρε δυὸ κατσικάκια τρυφερά νὰ ἐτοιμάσω φαγητὸ γιὰ τὸν πατέρα σου, νὰ φάῃ καὶ νὰ σὲ εὐλογήσῃ. Κάμε γρήγορα, γιατί ὁ Ἡσαῦ μπορεῖ νὰ σὲ προκάνῃ καὶ νὰ τοῦ πάῃ πρῶτος φαγητό».

— «Ἀλλὰ, μητέρα, λέγει ὁ Ἰακώβ, ἐγὼ δὲν εἶμαι πολυτριχος σὰν τὸν Ἡσαῦ. Ἄν μὲ ψηλαφήσῃ ὁ πατέρας καὶ μὲ ἀναγνωρίσῃ, τότε ἀντὶ τὴν εὐχὴ του θὰ πάρῳ τὴν κατάρα του».

— «Πήγαινε σὺ καὶ μὴ σὲ μέλει», τοῦ εἶπε ἡ Ρεβέκα.

Ὁ Ἰακώβ ἐπῆγε, ἔφερε τὰ κατσικάκια καὶ ἡ μητέρα του τὰ μαγείρεψε. Ὑστερα πῆρε τὰ δέρματα τῶν κατσικῶν, τοῦ τύλιξε τὰ χέρια καὶ τὸ λαιμὸ του καὶ τὸν ἔστειλε μὲ φαγητὸ στὸν πατέρα του. Ὁ Ἰακώβ πῆγε καὶ εἶπε στὸν πατέρα του :

— «Σήκω, πατέρα μου, νὰ φᾶς τὸ φαγητὸ ποὺ μὲ διάταξες νὰ σοῦ φέρῳ. Εἶμαι ὁ γιός σου Ἡσαῦ».

— «Καὶ πῶς θρῆκες, παιδί μου, τόσο γρήγορα κυνήγι;»

— «Ὁ Θεός, πατέρα, μὲ βοήθησε», εἶπε ὁ Ἰακώβ.

Τότε λέγει ὁ Ἰσαάκ : — «Πλησίασε, παιδί μου, νὰ σὲ ψη-

λαφήσω νὰ ἰδῶ ἂν εἶσαι ὁ γιός μου Ἡσαῦ». Ὁ Ἰακώβ ἐπλησίασε καὶ ἀφοῦ τὸν ἐψηλάφησε, λέει ὁ πατέρας του: — Ἡ φωνὴ εἶναι φωνὴ τοῦ Ἰακώβ, ἀλλὰ τὰ χέρια εἶναι χέρια τοῦ Ἡσαῦ».

Ἐπῆρε τὸ φαγητό, ἔφαγε καὶ τὸν εὐλόγησε.

Μόλις βγήκε ἀπὸ τὸν πατέρα του ὁ Ἰακώβ, μπήκε ὁ Ἡσαῦ μὲ φαγητό ἀπὸ κυνήγι μαγειρεμένο καὶ λέει στὸν πατέρα του:

— Σήκω, πατέρα, νὰ φᾶς τὸ φαγητό ποῦ μοῦ παράγγειλες καὶ νὰ με εὐλογήσης». Ὁ Ἰσαάκ, ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, παραξενεύτηκε καὶ ρώτησε: — «Ποιὸς εἶσαι σὺ;».

— Ὁ πρωτότοκος γιός σου, ὁ Ἡσαῦ», ἀποκρίθηκε ὁ Ἡσαῦ.

Τότε ὁ Ἰσαάκ κατάλαβε τὴν ἀπάτη καὶ τοῦ εἶπε τὶ συνέβη.

Ἄμα ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἡσαῦ θύμωσε πολὺ ἐναντίον τοῦ Ἰακώβ, καὶ κλαίοντας παρακαλοῦσε τὸν πατέρα του νὰ εὐλογήσῃ καὶ αὐτόν.

Ὁ Ἰσαάκ συγκινήθηκε καὶ εὐλόγησε καὶ τὸν Ἡσαῦ, ἀλλὰ τὴν πρώτη εὐλογία τὴν πῆρε ὁ Ἰακώβ, γι' αὐτὸ ἔγινε κύριος τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἀπὸ τότε ὁ Ἡσαῦ ἐμίσησε τὸν Ἰακώβ καὶ ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ λυπήσῃ τὸν πατέρα του. Γι' αὐτὸ ἀνέβραλε τὴν ἐκδίκησὶ τῆς αὐτοῦ ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του.

Ἡ φυγὴ τοῦ Ἰακώβ.

Ἡ Ρεβέκκα, ἅμα ἔμαθε τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἡσαῦ, εἶπε στὸν Ἰακώβ: «Ὁ ἀδελφός σου Ἡσαῦ σκέπτεται νὰ σὲ σκοτώσῃ. Φύγε γρήγορα γιὰ τὴ Μεσοποταμία καὶ πήγαινε νὰ μείνῃς στὸν ἀδελφό μου τὸ Λάβαν, ὡσότου περάσῃ ἡ ὄργη τοῦ ἀδελφοῦ σου». Ὁ Ἰακώβ ἔφυγε τότε κρυφὰ καὶ μόνος του, χωρὶς συντροφιά, γιὰ τὸ θεῖο του. Περπάτησε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ κατάκοπος ἀποφάσισε νὰ ξενοχτίσῃ ἔξω στὴν ἔρημο. Ἔβαλε μιὰ πέτρα προσκέφαλο, ἔκαμε τὴν προσευχὴ του καὶ κοιμήθηκε.

Στὸν ὕπνο του εἶδε ἕνα ὄνειρο. Εἶδε μιὰ σκάλα ποῦ ἄρχιζε ἀπὸ τὴ γῆ καὶ ἔφτανε στὸν οὐρανό. Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν στὴ σκάλα καὶ ὁ Κύριος ποῦ στεκόταν ἐπάνω τοῦ εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαάκ. Μὴ φοβᾶσαι. Τὴ γῆ ποῦ Π. Παπαδοπούλου, Ἱερά Ἱστορία Παλ. Διαθήκης Γ' τάξ. 2

Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ.

κοιμάσαι θά τῆ δωσω κληρονομιά σέ σένα καί στούς ἄπογόνους σου, πού θά πληθύνω σάν τήν ἄμμο τῆς θάλασσας καί θά γίνουν λαός μέγάλος καί ἀπ' αὐτόν θά ἔρθῃ ἡ εὐλογία σ' ὄλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Ἐγὼ εἶμαι μαζί σου καί θά σέ φυλάγω στό δρόμο πού πᾶς καί θά σέ φέρω πίσω στό σπίτι τοῦ πατέρα σου». Ὁ Ἰακώβ πετάχτηκε ἐπάνω ἀπό τόν ὕπνο καί φώναξε: «Ἀλήθεια, ὁ τόπος αὐτός εἶναι οἶκος τοῦ Θεοῦ». Σήκωσε ὀρθή τήν πέτρα πού εἶχε προσκέφαλο, γιά νά τήν ἔχη σημάδι ὅταν ξαναγυρίσῃ καί εἶπε: «Ἄν ὁ Θεός μέ διαφυλάξῃ στό δρόμο μου καί γυρίσω μέ τὸ καλό, στόν τόπο αὐτό θά χτίσω ναό τοῦ Θεοῦ».

Ἦστερα ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του γιά τήν Χαρρὰν τῆς Μεσοποταμίας. Ἐφτάσε ἐκεῖ καί ἔγινε δεκτός ἀπό τὸ θεῖο του τὸν Λάβαν, ὁ ὁποῖος χάρηκε πολὺ, ὅταν ἔμαθε πῶς ἦταν γιὸς τῆς ἀδελφῆς του Ρεβέκκας καί τὸν πῆρε στό σπίτι του.

Γάμος τοῦ Ἰακώβ.

Ὁ Ἰακώβ ἔμεινε πολὺν καιρὸ στό θεῖο του τὸ Λάβαν καί γιά νά μὴν κάθεται χωρὶς δουλειά, ἔβασκε τὰ πρόβατά του. Μιά μέρα λέγει ὁ Λάβαν στόν Ἰακώβ: «Δὲν εἶναι δίκαιο νά ὑπηρετῆς δωρεάν πὲς μου τί μισθὸ θέλεις νά σοῦ δώσω γιά τὴν ἐργασία σου;»

Ὁ Λάβαν εἶχε δυὸ θυγατέρες ἢ μεγαλύτερη λεγόταν Λεία καί δὲν ἦταν τόσο ὠραία ἢ μικρότερη λεγόταν Ραχήλ καί ἦταν ὠραιότατη. Ὁ Ἰακώβ ἤθελε τὴ Ραχήλ καί εἶπε στό Λάβαν: «Θά σέ ὑπηρετήσω ἑπτὰ χρόνια, ἂν μοῦ δώσης γυναίκα τὴ Ραχήλ». Ὁ Λάβαν δέχτηκε τὴ συμφωνία. Ἄλλ' ὅταν πέρασαν τὰ ἑπτὰ χρόνια σκέφτηκε πῶς δὲν ἦταν σωστό νά παντρέψῃ τὴ μικρότερη καί ν' ἀφήσῃ τὴ μεγαλύτερη. Καί ἀντὶ νά δώσῃ τὴ Ραχήλ δίνει στόν Ἰακώβ τὴ Λεία.

Τὴν ἄλλη μέρα τοῦ γάμου ὁ Ἰακώβ παραπονέθηκε στόν πεθερό του ὅτι τὸν ἐγέλασε, ἀλλ' αὐτὸς τοῦ εἶπε, ὅτι δὲν εἶναι σιγήθεια νά παντρεύεται πρωτύτερα ἢ μικρότερη ἀπὸ τὴ μεγαλύτερη. «Ἄν ὅμως θέλῃς καί τὴ μικρότερη, πρέπει νά ἐργασθῆς ἄλλα ἑπτὰ χρόνια». Ὁ Ἰακώβ δέχτηκε καί ἐργάστηκε ἄλλα ἑπτὰ χρόνια γιά νά πάρῃ τὴ Ραχήλ, πού τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὴ Λεία.

Ὁ Ἰακώβ ἀπόχτησε ἀπ' αὐτὲς δώδεκα παιδιά, τὰ ἐξῆς : Ρουθὴμ, Συμεών, Λευί, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Δάν, Νεφθαλήμ, Ζαβουλών, Γάδ, Ἀσήρ, Ἰωσήφ καὶ Βενιαμίν. Τὰ δυὸ τελευταῖα καὶ μικρότερα τ' ἀγαποῦσε περισσότερο, γιατί ἦταν ἀπὸ τὴν Ραχὴλ, ποὺ πέθανε στὴ γέννα τοῦ Βενιαμίν.

Ἐπιστροφὴ τοῦ Ἰακώβ.

Ὁ Θεὸς διέταξε τὸν Ἰακώβ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα του καὶ ὑποσχέθηκε πάλι σ' αὐτὸν ὅτι θὰ εἶναι μαζί του καὶ θὰ τὸν φυλάξῃ.

Ἐπειδὴ ὁμως φοβόταν ὁ Ἰακώβ, μήπως ὁ Λάβαν δὲν τὸν ἀφήσῃ νὰ πάρῃ μαζί του ὅλη τὴν περιουσία του, ἔφυγε κρυφά, μιὰ μέρα ποὺ ὁ Λάβαν θρυσκόταν στοὺς ἀγρούς. Ὁ Λάβαν σὰν τὸ ἔμαθε θύμωσε καὶ ἔτρεξε νὰ τὸν φτάσῃ. Στὴν ἀρχὴ τοῦ μίλησε θυμωμένα, ἀλλ' ὕστερα μαλάκωσε, συμπηλιώθηκε μὲ τὸν Ἰακώβ καὶ χωρίστηκαν ἀγαπημένοι.

Ὅταν πλησίαζαν στὴ Χαναάν, ὁ Ἰακώβ ἔστειλε μερικoὺς δούλους του μὲ δῶρα στὸν ἀδελφὸ του Ἡσαῦ, γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσουν ὅτι ἔρχεται ὁ ἀδελφός του. Οἱ δούλοι γύρισαν καὶ εἰδοποίησαν τὸν Ἰακώβ ὅτι ὁ Ἡσαῦ ἔρχεται σὲ συνάντησή του μὲ τετρακοσίους ἄντρες. Ὁ Ἰακώβ σὰν ἄκουσε αὐτὸ ταραχτήκε, γιατί νόμισε ὅτι ὁ ἀδελφός του ἔρχεται ἐναντίον του γιὰ νὰ τὸν κακοποιήσῃ. Ἀποφάσισε τότε τὰ ἐξῆς : Χώριε τὰ κοπάδια του σὲ δύο μέρη. Τὸ ἓνα μέρος τὸ ἔστειλε μπροστά μὲ τοὺς δούλους καὶ τὸ ἄλλο τὸ κράτησε παραπίσω μὲ τὴν οἰκογένειά του. Σκεφτόταν πῶς : «ἂν ὁ ἀδελφός μου ἔρχεται μὲ κακὸ σκοπὸ, θὰ προσβάλλῃ τὸ πρῶτο ποίμνιο καὶ ἔτσι θὰ μοῦ δοθῇ καιρὸς νὰ φύγω μὲ τὴν οἰκογένειά μου». Ὑστερα προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἄμα προχώρησε λίγο βλέπει τὸν ἀδελφὸ του νὰ ἔρχεται. Ὅταν ὁ Ἡσαῦ ἐπλησίασε, ὁ Ἰακώβ ἔπεσε καὶ τὸν προσκύνησε ἑπτὰ φορές. Ὁ Ἡσαῦ τότε ἔτρεξε στὸν ἀδελφὸ του, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε καὶ ἔκλαψαν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν χαρὰ τους. Ὁ Ἡσαῦ λησμόνησε τὰ περασμένα καὶ συγχώρεσε ἀπὸ καρδιάς τὸν ἀδελφὸ του. Πῆγαν μαζί στὸ πατρικὸ σπίτι καὶ ἔζησαν στὸ ἐξῆς ἀγαπημένοι.

Ἡ συνάντησις τοῦ Ἡσαῦ καὶ τοῦ Ἰακώβ

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰακώβ ἀπὸ τοὺς δώδεκα γιουὺς τοῦ ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν Ἰωσήφ, γιατί ἦταν μικρότερος καὶ καλὸ παιδί. Γι' αὐτὸ τοῦ εἶχε ἀγοράσει κι' ἓνα χρωματιστὸ φόρεμα. Γι' αὐτὸ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ τὸν μισοῦσαν καὶ δὲν τὸν χώνευαν.

Μιά φορά ὁ Ἰωσήφ εἶδε ἓνα ὄνειρο. «Εἶδα, εἶπε, ὅτι θρισκόμαστε στὰ χωράφια καὶ θερίζουμε καὶ δέναμε δεμάτια. Τὸ δικό μου δεμάτι στάθηκε ὀρθὸ καὶ τὰ δικά σας ἔπεσαν καὶ τὸ προσκύνησαν». Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ εἶπαν : «Τὶ φαντάστηκες; Θὰ γίνης μῆπως κύριος καὶ βασιλιάς μας καὶ θὰ πέσωμε νὰ σὲ προσκυνήσωμε;»

Ἄλλη φορά τοὺς διηγήθηκε ἄλλο ὄνειρο. «Εἶδα, εἶπε, ὅτι ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ ἔντεκα ἀστέρια ἔπεσαν καὶ μὲ προσκύνησαν». Ὁ πατέρας τοῦ ἄμα τὸ ἄκουσε αὐτὸ, τὸν ἐμάλωσε καὶ τοῦ εἶπε. «Τὶ ὄνειρο εἶναι τοῦτο; Μῆπως φαντάζεσαι ὅτι θάρθουμε καμμιὰ φορά ἐγώ, ἡ μητέρα σου καὶ οἱ ἀδελφοὶ σου νὰ σὲ προσκυνήσωμε;». Ἀπὸ τότε οἱ ἀδελφοὶ τοῦ τὸν ἐμίσησαν ἀκόμη περισσότερο.

Πώληση τοῦ Ἰωσήφ.

Μιά μέρα, ἐνῶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔβοσκαν τὰ πρόβατα, ἔστειλε ὁ Ἰακώβ τὸν Ἰωσήφ νὰ πάη νὰ ἰδῆ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ καὶ νὰ τοὺς φέρη τρόφιμα.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ, ὅταν τὸν εἶδαν ἀπὸ μακριὰ νὰ ἔρχεται, εἶπαν ἀναμεταξύ τους. «Νὰ ὁ κύριος μὲ τὰ ὄνειρα! Ἐλᾶτε νὰ τὸν σκοτώσωμε καὶ νὰ ποῦμε στὸν πατέρα μας ὅτι κάποιος ἄγριο θηρίο τὸν ἔφαγε». Ὁ Ρουβὴμ, ὅμως, ποῦ ἤθελε νὰ τὸν σώση, λέει στοὺς ἀδελφοὺς τοῦ : «Γιατὶ νὰ χύσωμε ἀδελφικό αἷμα; Ἄς τὸν ρίξωμε καλύτερα σ' ἓνα βαθὺ λάκκο κι' ἄς χαθῆ». Εἶχε στὸ νοῦ τοῦ ὁ Ρουβὴμ νὰ πάη κρυφὰ νὰ τὸν θγάλη ἀπὸ τὸν λάκκο καὶ νὰ τὸν φέρη στὸν πατέρα τους.

Ἡ γνώμη αὐτὴ ἄρεσε σ' ὄλους καὶ καθὼς ἦρθε ὁ Ἰωσήφ, τὸν ἔπιασαν, τοῦ ἔβγαλαν τὸ χρωματιστὸ φόρεμα καὶ τὸν ἔρριξαν στὸ λάκκο. Ὑστερα κάθισαν νὰ φᾶνε. Ἐκεῖ ποῦ ἔτρωγαν βλέπουν ἐμπόρους, ποῦ περνοῦσαν μὲ τὶς γκαμηλες τους φορτωμένες ἐμπορεύματα γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Λέει τότε ὁ Ἰούδας στοὺς ἀδελφοὺς του : «Τὶ θὰ κερδίσωμε ἂν τὸν ἀφήσωμε στὸ λάκκο καὶ πεθάνῃ; Καλύτερα εἶναι νὰ τὸν πουλήσωμε στοὺς ἐμπόρους αὐτοὺς».

Ἡ σκέψη αὐτὴ ἄρесе στοὺς ἄλλους καὶ ἀμέσως πῆγαν καὶ ἔβγαλαν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὸν λάκκο καὶ τὸν πούλησαν στοὺς ἐμπόρους. Γιὰ νὰ κρύψουν δὲ ἀπὸ τὸν πατέρα τους τὴν κακὴ τους πράξη, ἔσφαξαν ἕνα κατσίκι, βούτηξαν τὸ φόρεμα τοῦ Ἰωσήφ στὸ αἷμα του καὶ ἔτσι ματωμένο τὸ ἔφεραν στὸν πατέρα τους καὶ τοῦ εἶπαν: «Βρήκαμε τοῦτο τὸ φόρεμα.

Ἡ πώληση τοῦ Ἰωσήφ.

Γιὰ ἰδές, μήπως εἶναι τοῦ γιοῦ σου Ἰωσήφ;». Ὁ Ἰακώβ μόλις τὸ εἶδε, ἀμέσως τὸ ἀνεγνώρισε καὶ φώναξε : «Ἄγριο θηρίο ἔφαγε τὸν γιό μου τὸν Ἰωσήφ». Ἔσχισε τὰ φορέματά του ἀπὸ τὴ λύπη του, φόρεσε πένθιμα ρυῖχα καὶ ἔκλαιε καὶ μοιρολογοῦσε πολὺν καιρὸ γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ γιοῦ του.

Ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο.

Οἱ ἔμποροι ποὺ ἀγόρασαν τὸν Ἰωσήφ, ὅταν ἔφτασαν στὴν Αἴγυπτο, τὸν πούλησαν στὸν Πετεφρῆ, ποὺ ἦταν ἀρχιμάγειρος τοῦ Φαραώ, βασιλιᾶ τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Ἰωσήφ ἦταν τακτι-

κός και ἐπιμελής στήν ἐργασία του και ὁ Πετεφρῆς τὸν ἀγάπησε και τὸν διώρισε ἐπιστάτη τοῦ σπιτιοῦ του.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὁ Ἰωσήφ κατάφερε πάντοτε νὰ ὑπερασπίζη τὰ συμφέροντα τοῦ Πετεφρῆ και νὰ μεγαλώνη τὴν περιουσία του. Ἀλλὰ ὁ Πετεφρῆς εἶχε μιὰ πολὺ κακὴ και φθονερὴ γυναίκα, ποὺ δὲν ἐχώνευε τὸν Ἰωσήφ. Αὐτὴ τὸν συκοφάντησε στὸν Πετεφρῆ και αὐτός, χωρὶς νὰ ἐξετάση, τὴν πίστευσε και ἔρριξε τὸν Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ.

Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ.

Και στὴ φυλακὴ ὁ Ἰωσήφ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Πίστευε στὸ Θεὸ και ἦταν βέβαιος, ὅτι κι ἂν ὅλος ὁ κόσμος τὸν μισησῆ και τὸν ἐγκαταλείψῃ, ὁ Θεός, ποὺ γνῶριζε τὴν ἀθωότητά του, δὲ θὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ ποτέ.

Ὁ δεσμοφύλακας βλέποντας τὴν καλωσύνη τοῦ Ἰωσήφ τὸν συμπάθησε και τὸν ἔκαμε ἐπιστάτη τῶν φυλακισμένων. Ἔτσι και στὴ φυλακὴ ὁ Ἰωσήφ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καλοπερνοῦσε.

Ἐκεῖ στὴ φυλακὴ ἦταν και δυὸ ἄρχοντες, ὁ ἀρχικεραστής τοῦ Φαραῶ και ὁ ἀρχιμάγειρος.

Ἐνα πρωτὶ ὁ Ἰωσήφ εἶδε τοὺς δυὸ ἄρχοντες ταραγμένους και ἀνήσυχους. Τοὺς ρώτησε τί συμβαίνει και εἶναι τόσο λυπημένοι. Αὐτοὶ ἀποκρίθηκαν: «Εἶδαμε και οἱ δυὸ ἀπόψε ὄνειρα, εἴμαστε λυπημένοι». — «Αὐτὰ βέβαια, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ, μόνον ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ. Ἀλλὰ ἂν μοῦ τὰ πῆτε μπορεῖ κι ἐγὼ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω.

Τότε εἶπε πρῶτος ὁ ἀρχικεραστής τὸ ὄνειρό του: «Εἶδα, εἶπε, στὸν ὕπνο μου ἓνα ἀμπέλι. Σ' αὐτὸ ἦταν τρία κλήματα μὲ ὠριμα σταφύλια. Ἐγὼ κρατοῦσα μὲ τὸ ἓνα χέρι τὸ ποτήρι τοῦ Φαραῶ και μὲ τὸ ἄλλο ἔκοψα τὰ σταφύλια, τὰ ἔστιψα μέσα στὸ ποτήρι και τὸ ἔδωκα στὸ Φαραῶ νὰ πιῇ». — «Τὸ ὄνειρό σου, εἶπε ὁ Ἰωσήφ, εἶναι πολὺ καλὸ. Τὰ τρία κλήματα σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Τὴν τρίτη μέρα θὰ σὲ θυμηθῆ ὁ Φαραῶ και θὰ σὲ φέρῃ πίσω στὴ θέση σου και στὸ ἀξίωμα σου. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, ὅταν θὰ εἶσαι πάλι στὴ θέση σου, νὰ μὲ θυμηθῆς και νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ μὲ θγάλῃ ἀπὸ τὴ φυλακὴ, γιατί ἄδικα ἐφυλακίστηκα».

Ὁ ἀρχιμάγειρος τότε εἶπε τὸ δικό του ὄνειρο. — «Ἐγὼ εἶδα, ὅτι κρατοῦσα πάνω στὸ κεφάλι μου τρία κάνιστρα καὶ στὸ ἐπάνω κάνιστρο ἦταν διάφορα γλυκίσματα γιὰ τὸ βασιλιά. Τὰ πουλιά τοῦ οὐρανοῦ ὅμως ἔρχονταν, τὰ ξπαιρναν ἀπὸ τὸ κάνιστρο καὶ τὰ ἔτρωγαν».

— «Τὸ ὄνειρο αὐτό, εἶπε μὲ λύπη ὁ Ἰωσήφ, δὲν εἶναι καθόλου καλὸ. Τὰ τρία κάνιστρα σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Τὴν τρίτη ἡμέρα ὁ Φαραὼ θὰ διατάξῃ νὰ σὲ κρεμάσουν. Καὶ θὰ ἔρχωνται τὰ ὄρνια νὰ τρῶνε τὶς σάρκες σου».

Καὶ πράγματι, ὅπως τὸ προεἶπε ὁ Ἰωσήφ, ἔτσι καὶ ἔγινε. Τὴν τρίτη μέρα ὁ Φαραὼ γιόρταζε τὰ γενέθλιά του. Θυμήθηκε τότε τοὺς ἀρχόντες καὶ διέταξε τὸν ἕνα, τὸν ἀρχικεραστή, νὰ τὸν θγάλου καὶ νὰ τὸν φέρουν στὴ θέση του καὶ τὸν ἄλλον, τὸν ἀρχιμάγειρο, νὰ τὸν κρεμάσουν.

Ἄλλ' ὁ ἀρχικεραστής μέσα στὴν εὐτυχία του λησμόνησε τὸν Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραὼ.

Δυὸ χρόνια ἔμεινε ἀκόμα ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια εἶδε ὁ Φαραὼ δυὸ ὄνειρα. Ἄμα ξύπνησε, φώναξε ὄλους τοὺς σοφοὺς τῆς Αἰγύπτου γιὰ νὰ τοῦ τὰ ἐξηγήσουν, ἀλλὰ κανένας τοὺς δὲν μπόρεσε. Κι ὁ Φαραὼ βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀνησυχία. Τότε ὁ ἀρχικεραστής θυμήθηκε τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ λέει στὸ Φαραὼ.

Ὁ Φαραὼ διέταξε νὰ θγάλου τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ νὰ τὸν φέρουν ἐμπρὸς του. Ὅταν ἔφεραν τὸν Ἰωσήφ, ὁ βασιλιάς τοῦ εἶπε: «Ἄκουσα ὅτι μπορεῖς νὰ ἐξηγήσῃς ὄνειρα. Θὰ σοῦ διηγηθῶ καὶ ἐγὼ δυὸ ὄνειρά μου καὶ προσπάθησε ἂν μπορῆς νὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσης».

«Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, εἶπε ὁ Ἰωσήφ, θὰ προσπαθήσω νὰ τὰ ἐξηγήσω».

Τότε ὁ Φαραὼ διηγήθηκε τὰ ὄνειρά του. — «Εἶδα, εἶπε, στὸν ὕπνο μου ὅτι στεκόμουν κοντὰ στὸ Νεῖλο ποταμὸ καὶ ὅτι ἀπὸ τὸν ποταμὸ θγῆκαν ἑπτὰ ἀγελάδες παχειές καὶ ἔβοσκαν. Ὑστερα ἀπὸ λίγο θγῆκαν ἄλλες ἑπτὰ ἀγελάδες ἄσχημες καὶ ἀδύνατες καὶ ἔφαγαν τὶς πρῶτες, τὶς παχειές. Ὑστερα ξύπνησα καὶ ὅταν πάλι ἀποκοιμήθικα εἶδα ἄλλο ὄνειρο. Εἶδα ὅτι βρι-

σκόμουν στο ίδιο μέρος και ότι φύτρωσαν από τη γη έφτά στάχυα μεστά και ώραϊα και ότι κοντά σ' αυτά φύτρωσαν άλλα έφτά αδύνατα και άδεια και κατάπιαν τὰ έφτά μεστά και ώραϊα».

Ο Ίωσήφ, όταν άκουσε τὰ όνειρα, ειπε στο Φαραώ: «Και τὰ δυό όνειρα σημαίνουν τὸ ίδιο πράγμα. Οί έφτά παχειές άγελάδες και τὰ έφτά γεμάτα στάχυα φανερώνουν έφτά χρόνια εύτυχίας στην Αίγυπτο. Οί έφτά αδύνατες άγελάδες και τὰ

Ο Ίωσήφ έξηγει τὰ όνειρα του Φαραώ.

έφτά αδύνατα στάχυα σημαίνουν έφτά χρόνια πείνας. Έπειδή ειδες τὸ ίδιο όνειρο δυό φορές, σημαίνει ότι αυτό θά γίνη σύντομα. Γι' αυτό, βασιλιά μου, ζήτησε άνθρωπο φρόνιμο και κάμε τον επιστάτη όλης της Αίγυπτου για να μαζέψη στὰ χρόνια της εύτυχίας όλο τὸ περίσσιο σιτάρι σε πολλές και μεγάλες άποθήκες για να μπορούν οί άνθρωποι να άγοράζουν τὸν καιρό της πείνας και να μην πεθάνουν».

Τὰ λόγια αυτά άρεσαν στο Φαραώ και λέει στον Ίωσήφ: «Και ποιόν άνθρωπο μπορώ να θρώ καλύτερον από σένα, που έχεις φώτιση Θεού και μου φανέρωσες ότι πρόκειται να γίνη; Σε διορίζω, λοιπόν, από σήμερα δεύτερον άρχοντα της

Αιγύπτου και ὁ λαὸς νὰ ὑπακούη στὶς διαταγές σου».

Ἔπειτα ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι του καὶ τὸ ἔβαλε στὸ δάχτυλο τοῦ Ἰωσήφ. Διάταξε καὶ τὸν ἔντυσαν μὲ βασιλικά φορέματα καὶ τοῦ κρέμασε χρυσοῦ ἀλυσίδα στὸ λαιμό. Ἐπειτα τὸν ἀνέβασαν στὴ βασιλικὴ ἀμαξα καὶ μπροστὰ μπῆκαν κήρυκες ποῦ διαλαλοῦσαν, ὅτι ὁ Ἰωσήφ διωρίστηκε δεῦτερος ἄρχοντας τῆς Αἰγύπτου. Ἔτσι ἔμαθε ὅλος ὁ λαὸς τὸ διορισμὸ τοῦ Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ ἔδωσε ἀμέσως διαταγές νὰ χτιστοῦν ἀποθήκες πολλῆς καὶ μεγάλης καὶ ὅταν ἦρθε ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ ἄρχισε νὰ ἀγοράζῃ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ κράτους ὅλο τὸ περίσσευμα τῆς Αἰγύπτου. Ἐφτά χρόνια μάζευε στὶς ἀποθήκες σιτάρι καὶ ὅταν ἦρθαν τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας καὶ δὲν εἶχαν οἱ ἄνθρωποι σιτάρι νὰ φᾶνε, διέταξε νὰ ἀνοίξουν τὶς ἀποθήκες καὶ πωλοῦσε σιτάρι στὸν κόσμον. Ἔτσι πολὺς κόσμος σώθηκε ἀπὸ τὴν πείνα.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο.

Ὅχι μονάχα στὴν Αἴγυπτο, ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλες γῶρες καὶ στὴ γῆ Χαναάν ἔπεσε δυστυχία. Ὁ Ἰακώβ, ὅταν ἔμαθε ὅτι στὴν Αἴγυπτο ὑπάρχει σιτάρι, ἔστειλε ἐκεῖ τοὺς γιούς του νὰ ἀγοράσουν· κράτησε μονάχα τὸν μικρότερο, τὸν Βενιαμίν.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ, μόλις ἔφτασαν στὴν Αἴγυπτο, ἦρθαν μπροστὰ στὸν Ἰωσήφ καὶ ἔπεσαν καὶ τὸν προσκύνησαν, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσουν. Ποῦ νὰ φανταθοῦν ὅτι ὁ δεῦτερος ἄρχοντας τῆς Αἰγύπτου ἦταν ὁ ἀδελφός τους Ἰωσήφ!

Ὁ Ἰωσήφ ἔκανε πῶς δὲν τοὺς γνώρισε. Τοὺς ρώτησε ἀπὸ ποῦ εἶναι καὶ τί ζητοῦν καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν γιὰ τὴν ἦρθαν.

— «Δὲν μοῦ φαίνεστε καλοὶ ἄνθρωποι, τοὺς λέει. Ἔσεῖς εἶστε κατάσκοποι. Ἦρθατε νὰ κατασκοπεύσετε τὴ γῶρα τῆς Αἰγύπτου».

— «Ὅχι, κύριε, ἀπάντησαν οἱ ἀδελφοί. Ἐμεῖς εἴμαστε δώδεκα ἀδελφοί. Ὁ ἕνας, ὁ μικρότερος, ἔμεινε κοντὰ στὸν πατέρα μας, ὁ ἄλλος δὲν ζῆ πιά καὶ ἐμεῖς ἦρθαμε ἐδῶ νὰ ἀγοράσωμε σιτάρι».

— «Δὲν μοῦ φαίνεσθε καλοὶ ἄνθρωποι, ξαναεἶπε ὁ Ἰωσήφ. Ἄν λέτε ἀλήθεια, νὰ φύγῃ ἕνας ἀπὸ σᾶς καὶ νὰ πάῃ νὰ φέρῃ

καὶ τὸ μικρότερο ἀδελφό σας. Οἱ ἄλλοι νὰ μείνετε ἐδῶ στὴ φυλακὴ ὅσο νάρθη».

Καὶ διάταξε καὶ τοὺς ἔβαλαν φυλακὴ. Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες τοὺς ἀπέλυσε καὶ τοὺς εἶπε: «Ἀλλαξα γνώμη. Νὰ μείνη ἕνας ἀπὸ σᾶς ἐδῶ φυλακὴ. Καὶ οἱ ἄλλοι νὰ πάρετε τὸ σιτάρι καὶ νὰ φύγετε καὶ ὅταν ἔρθετε νὰ φέρετε τὸ μικρότερό σας ἀδελφό. Τότε θὰ πιστέψω ὅτι εἶστε καλοὶ ἄνθρωποι».

Ἡ ὁμιλία γινόταν μὲ διερμηνεῖα, γιὰτὶ ὁ Ἰωσήφ ἔκανε πῶς δὲν ἤξερε ἑβραϊκά. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ ἔλεγαν μεταξὺ τους ἑβραϊκά: «Καλὸ παθαίνουμε, γιὰτὶ φερθήκαμε σκληρὰ στὸν ἀδελφό μας. Ὁ Θεὸς μᾶς τιμωρεῖ». Ὁ Ἰωσήφ, ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια, συγκινήθηκε, ἐβγήκε ἔξω καὶ ἔκλαψε. Ὑστερα πάλι μπήκε μέσα καὶ εἶπε νὰ φύγουν ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Συμεών, τὸν ὁποῖο ἐκράτησε. Διέταξε δὲ τοὺς δούλους νὰ γεμίσουν τὰ σακκιά τους σιτάρι καὶ νὰ θάλουν μέσα τὰ χρήματα πού ἔφερε ὁ καθένας γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ σιταριοῦ. Οἱ δούλοι ἔκαμαν ὅπως τοὺς διάταξε. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ φόρτωσαν τίς γκαμηλές καὶ ἔφυγαν.

Δεύτερο ταξίδι τῶν ἀδελφῶν στὴν Αἴγυπτο.

Ὅταν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔφτασαν στὴ Χαναάν, ἀνοίξαν τὰ σακκιά καὶ βρῆκαν τὰ χρήματα. Ἀπόρησαν καὶ φοβήθηκαν. Διηγήθηκαν ὕστερα στὸν πατέρα τους τί τοὺς συνέβη στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Ἰακώβ ἅμα ἄκουσε αὐτὸ λυπήθηκε πολύ. «Μοῦ ἀφανίσατε τὰ παιδιά μου, ἔλεγε. Ὁ Ἰωσήφ δὲν ζῆ, τὸ Συμεών τὸν κράτησαν στὴν Αἴγυπτο· θέλετε νὰ μοῦ πάρετε καὶ τὸν Βενιαμίν; Ὁχι, δὲ θάρθη μαζί σας».

Τὸ σιτάρι τελείωσε, ψωμί δὲν εἶχαν καὶ ἀναγκάστηκαν πάλι νὰ πάνε γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Ἰούδας ὑποσχέθηκε στὸν πατέρα του πῶς παίρνει ὑπὸ τὴν ἐγγύησή του τὸ Βενιαμίν καὶ ὁ Ἰακώβ ἐδέχτηκε. Τοὺς εἶπε ὅμως νὰ πάρουν δῶρα γιὰ τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου καὶ διπλὰ χρήματα γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν καὶ αὐτὰ πού βρῆκαν στὰ σακκιά τους.

Ὅταν εἶδε ὁ Ἰωσήφ νάρχωνται οἱ ἀδελφοὶ του, εἶπε στὸν ἐπιστάτη του: «Πήγαινε νὰ ἐτοιμάσης καλὸ φαγητό, γιὰτὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ φᾶνε σήμερα μαζί μου». Ὁ ἐπιστάτης τοὺς ὠδήγησε στὸ σίτι τοῦ Ἰωσήφ. Οἱ ἀδελφοὶ φοβήθηκαν καὶ εἶπαν ἀναμεταξύ τους. «Σίγουρα μᾶς φέρνουν ἐδῶ νὰ

μᾶς κατηγορήσουν ὅτι κλέψαμε τὰ χρήματα καὶ νὰ μᾶς κάμουν δούλους».

Ὁ ἐπιστάτης, ἀφοῦ τοὺς ἔβαλε μέσα, ἔφερε καὶ τὸν Συμεὼν καὶ τοὺς ἔδωσε νερὸ νὰ πλύνουν τὰ πόδια τους καὶ τροφή γιὰ τὶς γκαμηλές τους.

Ὅταν ἦρθε ὁ Ἰωσήφ, τοῦ πρόσφεραν τὰ δῶρα καὶ ἔπασαν καὶ τὸν προσκύνησαν. Ὁ Ἰωσήφ τοὺς ρώτησε τότε φιλικά: «Πῶς εἶναι ὁ πατέρας σας;» Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν: «Ζῆ καὶ εἶναι καλά». Ἐπειτα τοὺς κοίταξε ἕναν ἕναν χωριστὰ καὶ ὅταν ἔφτασε στὸ Βενιαμὴν εἶπε: «Αὐτὸς εἶναι ὁ μικρότερος ἀδελφός σας;»—«Ναί», ἀπάντησαν ἐκεῖνοι.— «Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσει, παιδί μου», εἶπε ὁ Ἰωσήφ συγκινημένος καὶ μπῆκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ ἔκλαψε. Κατόπιν, ἀφοῦ ἔπλυνε τὸ πρόσωπό του, ἐγύρισε καὶ κάθισε στὸ τραπέζι. Ἀφοῦ ἔφαγαν, ὁ Ἰωσήφ διέταξε τὸν ἐπιστάτη νὰ γεμίση τὰ σακκιά τους μὲ σιτάρι καὶ σὲ κάθε σακκὶ νὰ βάλῃ πίσω τὰ χρήματά τους. Καὶ στὸ σακκὶ τοῦ Βενιαμὴν νὰ βάλῃ καὶ τὸ ἀσημένιο ποτήρι του.

Ὁ ἐπιστάτης ἔκαμε ὅπως τὸν διέταξε. Οἱ ἀδελφοὶ ἐφόρτωσαν τὴν ἄλλη μέρα τὶς γκαμηλές τους, ἀποχαιρέτησαν τὸν Ἰωσήφ καὶ ἔφυγαν γιὰ τὴν πατρίδα τους.

Ὁ Ἰωσήφ παρουσιάζεται στοὺς ἀδελφούς του.

Ὅταν οἱ ἀδελφοὶ του ἀπομακρύνθηκαν λιγάκι ἀπὸ τὴν πόλη, ὁ Ἰωσήφ λέει στὸν ὑπηρέτη του: «Τρέξε νὰ προφτάσης ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὅταν τοὺς φτάσης νὰ τοὺς πῆς: Γιατὶ ἐκάματε κακὸ ἀντὶ καλοῦ καὶ κλέψατε τὸ ἀσημένιο ποτήρι τοῦ κυρίου μου;» Ὁ ὑπηρέτης ἔτρεξε, τοὺς ἔφτασε καὶ τοὺς εἶπε ὅτι τὸν διάταξε ὁ Ἰωσήφ. Οἱ ἀδελφοὶ σὰν τ' ἄκουσαν παραξενεύτηκαν καὶ φώναξαν ὅλοι: —Τέτοιο κακούργημα εἶναι ἀδύνατο νὰ κάμωμε ἐμεῖς. Ἄν κανένας ἀπὸ μᾶς ἔκλεψε τὸ ἀσημένιο ποτήρι τοῦ κυρίου σου, αὐτὸς νὰ θανατωθῇ κι ἐμεῖς νὰ γίνωμε δούλοι του. Ἄρχισε τότε ὁ ὑπηρέτης νὰ ψάχνῃ τὰ σακκιά τους ἀπὸ τοῦ μεγαλύτερου ὡς τοῦ μικροτέρου. Στὸ σακκὶ τοῦ Βενιαμὴν βρῆκε τὸ ποτήρι.

Τράμος ἔπιασε τοὺς ἀδελφούς καὶ ἀπὸ τὴ λύπη τους ἐσχίσαν τὰ φορέματά τους. Φόρτωσαν πάλι τὰ σακκιά τους στὰ ζῶα καὶ γύρισαν στὴν πόλη. Μόλις τοὺς εἶδε ὁ Ἰωσήφ ἔκανε

τὸ θυμωμένο καὶ τοὺς ρώτησε: «Πῶς τολμήσατε νὰ κάνετε τέτοιο κακό; Ἐκεῖνος πού πῆρε τὸ ποτήρι μου θὰ γίνῃ δοῦλος μου καὶ οἱ ἄλλοι νὰ φύγετε». Τότε ὁ Ἰούδας ἀπάντησε:—«Κύ-

Ἡ ἀναγνώριση τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του.

ριέ μου, συγχώρεσέ με νά σου πῶ ἕνα λόγο. Ὁ γέρο-πατέρας μας δὲν ἤθελε νά ἀφήσῃ τὸν Βενιαμὴν νάρθη μαζί μας. Ἐγὼ τοῦ ἐγγυήθηκα νά τοῦ τὸν πάω πίσω γερό. Ἄν δὲν γυρίσῃ πίσω ὁ Βενιαμὴν, ὁ πατέρας μας θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ λύπη του. Γι' αὐτὸ σέ ἱκετεύω, κράτησε ἐμένα δούλο σου καὶ ἀφη-

Ἄμα ἀκουσε αὐτὰ ὁ Ἰωσήφ δὲν μπόρεσε πιά νά θαστάσει τὸν Βενιαμὴν ἐλεύθερο νά γυρίσῃ στὸν πατέρα μας.

Ζη τὴ συγκίνησή του. Διάταξε νά βγοῦν ὅλοι ἔξω κι ἔμεινε μόνος μὲ τοὺς ἀδελφούς του. Ἄρχισε τότε νά κλαίῃ καὶ νά λήῃ στοὺς ἀδελφούς του: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας ὁ Ἰωσήφ! Ζῆ ἀκόμα ὁ πατέρας μας;»

Ὅταν ἀκουσαν αὐτὰ οἱ ἀδελφοὶ φοβήθηκαν περισσότερο καὶ δὲν ἤξαιραν τί νά ἀπαντήσουν. Καὶ ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶπε πάλι: «Πλησιάστε, μὴ φοβάστε· ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας ὁ Ἰωσήφ, πού πουλήσατε. Τρέξτε καὶ πέστε στὸν πατέρα μας, ὅτι ζῶ καὶ ὅτι ὁ Θεός μὲ ἔκαμε κύριο ὅλης τῆς Αἰγύπτου. Πέστε του ναρθῆ κι ἐκεῖνος καὶ ὅλοι σας νά μείνετε ἐδῶ μαζί μου». Κατόπιν ἀγκάλιασε τὸν ἀγαπημένο του Βενιαμὴν καὶ ἐκλαιαν καὶ οἱ δύο. Ἀγκάλιασε καὶ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς, λέγοντας: «Σᾶς συγχωρῶ, ἦταν θέλημα Θεοῦ γιὰ νά σωθοῦμε ὅλοι».

Ἡ εἶδηση πὼς ἦρθαν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔφτασε ὡς τὸ Φαραῶ, ὁ ὁποῖος χάρηκε καὶ συμβούλεψε κι αὐτὸς νάρθη ὁ πατέρας τοῦ Ἰωσήφ μὲ ὄλους τοὺς δικούς του νά κατοικήσουν στὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰωσήφ τοὺς ἔδωσε καὶ πολλὰ δῶρα, τὰ φόρτωσαν σὲ ἀμάξια καὶ γύρισαν πίσω στὸν πατέρα τους.

Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰακώβ στὴν ἀρχὴ δὲν πίστευε στὰ λόγια τῶν παιδιῶν του, ὅτι ζῆ ὁ Ἰωσήφ, ἀλλ' ὅταν εἶδε τὰ ἀμάξια καὶ τὰ δῶρα πίστεψε καὶ γεμᾶτος χαρὰ φώναξε:

— Ζῆ ὁ γιός μου ὁ Ἰωσήφ! Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου. Θὰ πάω στὴν Αἴγυπτο νά τὸν ἰδῶ πρὶν πεθάνω.

Κι ἀφοῦ πῆρε τοὺς γιούς του καὶ τοὺς ἐγγόνους του μὲ τίς γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιά τους, ὄλους ὄλους 75 ψυχές, φεύγει γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰωσήφ, σὰν ἔμαθε ὅτι ἔρχεται ὁ πατέρας του, βγῆκε

ἔξω καὶ τὸν προϋπάντησε. Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ με δάκρυα τὸν φιλοῦσε. Ὁ Ἰακώβ εὐχαριστημένος πιά ἐφώναζε :

«Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού μ' ἀξίωσες νὰ ἰδῶ τὸ γιό μου. Τώρα θὰ πεθάνω εὐχαριστημένος».

Ὁ Φαραῶ παραχώρησε τόπο στὸν Ἰακώβ γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ μετὰ τὰ παιδιά του καὶ μετὰ τὰ κοπάδια τους στὴ χώρα Γεσέν.

Ὁ Ἰακώβ ἔζησε στὴν Αἴγυπτο ἄλλα δέκα ἐπτὰ χρόνια καὶ ὅταν κατάλαβε τὸ θάνατό του προσκάλεσε τὰ παιδιά του καὶ τὰ εὐλόγησε. Σπουδαία εὐλογία ἦταν αὐτὴ πού ἔδωσε στὸν Ἰούδα: «Δὲν θὰ λείψῃ ἄρχοντας ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Ἰούδα, μέχρις ὅτου ἔρθῃ ὁ περιμενόμενος Μεσσίας». Παράγγειλε στοὺς γιούς του νὰ τὸν θάψουν στὴ γῆ Χαναάν, στοὺς τάφους τῶν πατέρων του. Ὁ Ἰακώβ ἔζησε ὅλα ὅλα 147 χρόνια πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος στὸ Θεό. Ὅταν πέθανε, ὁ Ἰωσήφ τὸν ἔφερε μαζί με τοὺς ὄδελφούς του καὶ τὸν ἔθαψαν στὴ γῆ Χαναάν. Ἐπειτα ζαναγύρισαν στὴν Αἴγυπτο καὶ ζοῦσαν ἀγαπημένοι. Ὁ Ἰωσήφ, ὅταν κατάλαβε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, φώναξε τοὺς ἀδελφούς του, ὅσοι ζοῦσαν, καὶ τοὺς παράγγειλε, ὅταν μετὰ τὸ καλὸ καὶ μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ ἦ τὰ παιδιά των, γυρίσουν πίσω στὴ γῆ Χαναάν, νὰ πάρουν μαζί τους καὶ τὰ κόκκαλά του καὶ νὰ τὰ θάψουν στὸν τάφο τῶν πατέρων των. Ὑστερα τοὺς εὐλόγησε καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 110 χρονῶν.

Ὁ Μωϋσῆς.

Ὁ Φαραῶ πού προστάτευε τοὺς Ἰσραηλίτες πέθανε. Ἦρθε ἄλλος Φαραῶ. Αὐτὸς εἶδε ὅτι οἱ Ἑβραῖοι πλήθυναν πολὺ καὶ φοβήθηκε γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς χώρας του. Γι' αὐτὸ διέταξε νὰ κάνουν θαρειῆς δουειῆς καὶ ἀγγαρεῖες γιὰ νὰ ταλαιπωροῦνται καὶ νὰ ὀλιγοστεύουν. Μόλα ταῦτα οἱ Ἑβραῖοι πληθύνονταν. Ὁ Φαραῶ διέταξε τότε τίς μαῖμες νὰ ρίχνουν τ' ἀρσενικά παιδιά τῶν Ἑβραίων στὸ Νεῖλο ποταμὸ.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη συμφορὰ ἡ Ἰωχάβεθ γέννησε ἕνα ὠραιότατο παιδί. Τοῦτο ἀποφάσισαν οἱ γονεῖς του νὰ τὸ κρατήσουν καὶ νὰ τὸ ἀναθρέψουν κρυφά. Καὶ τὸ κατάφεραν γιὰ τρεῖς μῆνες. Ἀλλὰ εἶδαν πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ κρατήσουν περισσότερο. Ἐπῆραν τότε ἕνα καλάθι, τὸ ἀλειψαν μετὰ πῖσσα ἀπὸ μέσα κι ἀπ' ἔξω, γιὰ νὰ μὴ μπαίνει νερό, ἔβαλαν τὸ παιδί

μέσα και τὸ ἔφεραν, μητέρα και κόρη, και τὸ ἔβαλαν στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ κι' αὐτὲς κρύφθηκαν μέσα στὰ καλάμια, πού ἦταν στὶς ὄχθες. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἔρχεται στὸν ποταμὸ ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ

μὲ τὶς δούλες τῆς γιὰ νὰ λουστῆ. Μόλις εἶδε τὸ καλάθι, στέλνει μιὰ ἀπὸ τὶς δούλες τῆς νὰ τὸ πάρη και νὰ τῆς τὸ φέρη. "Ανοίξε τὸ καλάθι, βλέπει τὸ παιδί και λέει: «Τί ὄμορφο πού εἶναι! Εἶναι κρῖμα νὰ χαθῆ. "Ας τὸ πάρωμε». Ἡ ἀδελφή τοῦ μικροῦ, πού ἦταν κρυμμένη στὰ καλάμια, παρουσιάστηκε τότε στὴ βασιλοπούλα και τῆς λέει: «Μήπως θέλετε καμμιά παραμάνη γιὰ τὸ μωρό;» — «Μάλιστα», εἶπε ἡ βασιλοπούλα. "Ετρεξε τότε ἐκεῖνη και φώναξε τὴ μητέρα τῆς. Ἡ βασιλοπούλα τῆς λέει: «Νά, πάρε τὸ παιδί τοῦτο, και θύζαξέ το και ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω καλὸ μισθό».

Ἡ μητέρα τὸ πήρε, τὸ ἀνάθρεψε και ὅταν τὸ ἀπόκοψε τὸ ἔφερε στὸ παλάτι. Ἡ βασιλοπούλα τὸ εἶχε σάν παιδί τῆς. Τὸ ὠνόμασε **Μωϋσῆ**, δηλαδὴ γλιτωμένο ἀπὸ τὸ νερό, και τὸ ἔμαθε γράμματα και ὅλη τὴ σοφία τῶν Αἰγυπτίων.

Ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ σώζει τὸν Μωϋσῆ ἀπὸ τὰ ὕδατα.

Φυγὴ τοῦ Μωϋσῆ.

Ὅταν μεγάλωσε ὁ Μωϋσῆς ἔμαθε τὴν καταγωγή του και λυπήθηκε πολὺ γιὰ τὰ βασάνια τῆς φυλῆς του. Μιά μέρα, ὅταν

εΐδε ένα Αιγύπτιο νά δέρνη σκληρά ένα Έβραΐο, τόσο πολϋ θύμωσε, πού ώρμησε επάνω του και τοϋδωσε μιὰ γροθιά τόσο δυνατή, πού τόν άφησε νεκρό. Έσκαψε τότε στην άμμο ένα λάκκο, τόν έθαψε κι' έφυγε. Την άλλη μέρα άντάμωσε στο δρόμο του δυο Έβραΐους νά μαλώνουν. Τους πλησίασε και τους εΐπε πώς εΐναι ντροπή νά μαλώνουν μεταξύ τους. Έκεΐνος πού εΐχε τó άδικο τού εΐπε τότε : « Ποιός σε έβαλε έσένα δικαστή άνάμεσά μας ; » Η μήπως θέλεις νά με σκο-

Εΐδε μιὰ βάτο πού έβγαζε φλόγες.

τώσης και μένα, όπως σκότωσες χθές τόν Αιγύπτιο ; » Ο Μωϋσής, σαν άκουσε πώς τó πράγμα έγινε γνωστό, αποφάσισε νά φύγη από την Αιγυπτο πριν τó μάθη ó Φαραώ και διατάξη νά τόν σκοτώσουν.

Έφυγε και πήγε στη γή Μαδιάμ, κοντά στο όρος Σινά. Έκει τόν δέχτηκε ó ιερέας Ίοθόρ. Τόν έκαμε γαμπρό του από την κόρη του Σεπώρα και ó Μωϋσής ζούσε μαζί τους, βόσκοντας τά πρόβατα τού πεθερού του.

Μιά μέρα, εκεί πού έβοσκε τά πρόβατα κοντά στο θουνό Χωρήθ, εΐδε μιὰ βάτο, πού έβγαζε φλόγες χωρίς νά καίεται. Όταν πλησίασε νά ιδη, άκουσε μιὰ φωνή νά λήη : « Μωϋσή, Μωϋσή, μñ πλησιάσης· λύσε τά κορδόνια τών υποδημάτων σου και θγάλτα, γιατί ó τόπος πού στέκεσαι εΐναι ιερός. Έγώ εΐμαι ó Θεός τών πατέρων σου τού Άβραάμ, τού Ίσαάκ και

τοῦ Ἰακώβ. Εἶδα τίς δυστυχίες τοῦ λαοῦ μου στήν Αἴγυπτο καί ἀποφάσισα νά τοὺς σώσω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Αἰγυπτίων. Πήγαινε στοῦ Φαραῶ καί πές του νά ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νά φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καί ὀδήγησέ τους στὴ γῆ Χαναάν».

Ὁ Μωϋσῆς, σὰν ἄκουσε πὼς πρέπει νά γυρίσῃ στὴν Αἴγυπτο καί μάλιστα στοῦ Φαραῶ, εἶπε: «Κύριε, δὲν εἶμαι ἱκανὸς γιὰ τέτοιο πρᾶγμα, γιατί εἶμαι βραδύγλωσσος καί δὲν ἔχω δυνατὴ φωνὴ καί δὲν θά μπορέσω νά μιλήσω, ὅπως πρέπει, μπροστὰ στοῦ Φαραῶ. Στείλε κανένα ἄλλον».

Τότε ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε: «Ρίξε τὸ ραβδί πού κρατεῖς στὴ γῆ». Ὁ Μωϋσῆς τὸ ἔρριξε καί τὸ ραβδί ἔγινε φίδι.

— «Ἄπλωσε τὸ χέρι σου καί πιάστο», τοῦ λέει πάλι ὁ Θεός. Ὁ Μωϋσῆς τὸ ἔπιασε καί τὸ φίδι ἔγινε πάλι ραβδί.

Τοῦ λέγει τότε ὁ Θεός: «Βάλε τὸ χέρι στὸν κόρφο σου καί θγάλτο. πάλι».

Ὁ Μωϋσῆς τὸ ἔβαλε καί τὸ χέρι του ἔγινε ἄσπρο σὰ λεπριασμένο. Τοῦ εἶπε πάλι ὁ Θεός: «Ξαναβάλτο στὸν κόρφο σου καί θγάλτο». Τὸ ἔκαμε καί τὸ χέρι του ἔγινε πάλι γερὸ ὅπως πρῶτα.

«Μὲ αὐτὴ τὴ δύναμη σὲ στέλνω, τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Πήγαινε καί θά πάρῃς βοήθῃ σου τὸν ἀδελφὸ σου Ἄαρών, ὁ ὁποῖος θά μιλήσῃ στοῦ Φαραῶ ἀντὶ γιὰ σένα».

Ἐξοδος τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο

Ὁ Μωϋσῆς καί ὁ Ἄαρών παρουσιάστηκαν στοῦ Φαραῶ, κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, καί τοῦ εἶπαν: «Βασιλιά, Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ παραγγέλλει νά ἀφήσῃς τοὺς Ἰσραηλίτες νά φύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο». Ὁ Φαραῶ θύμωσε καί εἶπε: «Δὲν γνωρίζω κανένα Κύριο, πού νά μὲ διατάξῃ». Ὁ Μωϋσῆς, γιὰ νά δείξῃ στοῦ Φαραῶ ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ Θεὸ σταλμένος, ἔκανε μπροστὰ στοῦ Φαραῶ τὰ θαύματα πού τὸν ἐδίδαξε ὁ Θεός.

Ὁ Φαραῶ ὅμως ἐπέμενε καί δὲν ἤθελε νά ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νά φύγουν.

Τότε ὁ Θεὸς ὠργίστηκε καί ἔστειλε γιὰ τιμωρία τοῦ Φαραῶ καί τοῦ λαοῦ του τίς παρακάτω δέκα πληγές.

1. Τὰ νερά ἔγιναν αἷμα.

2. Ὅλη ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου ἐγένισε βατράχους.

3. Ἐγέμισε ἀπὸ σκνίπες.
4. Ἐγέμισε ἀπὸ τοιμπούρια.
5. Ἐψόφησαν ὄλα τὰ ζῶα.
6. Ἔπεσε ἀρρώστεια στοὺς ἀνθρώπους καὶ γέμισαν πληγὲς τὰ σώματά τους.
7. Ἔπεσε δυνατὸ χαλάζι.
8. Ἔστειλε ἀκρίδες καὶ ἔφαγαν ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὸ χαλάζι.

9. Σκοτάδι σκέπασε τὴ χώρα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες.

10. Ἐθανάτωσε ὄλα τὰ πρωτότοκα παιδιά τῶν Αἰγυπτίων.

Στὴν κάθε πληγὴ ὁ Φαραῶ ὑποσχόταν πὼς θὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ φύγουν. Μόλις ὅμως ἐπερνοῦσε ἡ πληγὴ διάταζε περισσότερες ἀγγαρεῖες στοὺς Ἰσραηλίτες.

Πρὶν ἔρθῃ ὅμως ἡ τελευταία πληγὴ, ὁ Μωϋσῆς διέταξε τοὺς Ἑβραῖους νὰ σφάξουν ἓνα ἀρνὶ καὶ μὲ τὸ αἷμα του νὰ ἀλείψουν τὶς θύρες τους, γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν ἐξολοθρευτὴ ἀγγελο, ποὺ θὰ θανάτωνε τὰ πρωτότοκα τῶν Αἰγυπτίων. Τὸ ἀρνὶ διέταξε νὰ τὸ ψήσουν ὀλόκληρο, νὰ τὸ φάνε μὲ ἄζυμο ψωμὶ (ἰκουλοῦρια χωρὶς προζύμι) καὶ νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ φύγουν. Τὴ νύχτα ἀγγελος Κυρίου ἔθανάτωσε ὄλα τὰ πρωτότοκα παιδιά τῶν Αἰγυπτίων. Θρῆνος καὶ κλαυθμὸς σ' ὄλη τὴν Αἴγυπτο.

Φοβισμένους ὁ Φαραῶ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ φύγουν οἱ Ἰσραηλίτες. Οἱ Ἰσραηλίτες, ἔτοιμοι καθὼς ἦταν, ξεκίνησαν. Ἦταν ὄλοι - ὄλοι ἑξακόσιες χιλιάδες, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Μαζὶ τους πῆραν καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ Ἰωσήφ, γιὰ νὰ τὰ θάψουν στοὺς τάφους τῶν πατέρων του. Ὁ Θεὸς ὠδήγοῦσε τοὺς Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο τὴν ἡμέρα μὲ στήλη νεφέλης, γιὰ νὰ ἔχουν ἴσκιο καὶ τὴ νύχτα μὲ στήλη φωτιᾶς, γιὰ νὰ βλέπουν.

Διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης

Ὁ Φαραῶ γρήγορα μετανόησε ποὺ ἄφησε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν καὶ τοὺς καταδίωξε μὲ στρατὸ καὶ ἵππικὸ καὶ τοὺς πρόφτασε κοντὰ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Ὁ Μωϋσῆς ὅμως, κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, χτύπησε τὴ θάλασσα μὲ τὸ ραβδί του. Τὰ νερά της χώρισαν στὰ δυὸ καὶ ἀνάμεσά τους πέρασαν οἱ Ἰσραηλίτες χωρὶς νὰ βραχοῦν τὰ πόδια τους.

Ὁ Φαραῶ νόμισε πὼς μποροῦσε κι' αὐτὸς νὰ περάσῃ.

ᾤωρησε λοιπὸν πίσω τους, ἀλλὰ ὁ Μωϋσῆς, μόλις πέρασε κι' ὁ τελευταῖος Ἰσραηλίτης, χτύπησε πάλι μετὰ τὴν ῥάβδο του τὴ θάλασσα καὶ τὰ νερὰ κύλησαν, ἐνώθησαν καὶ πνίγηκε ὁ Φαραὼ μετὰ τὸ στρατό του. Οἱ Ἰσραηλίτες, ἅμα εἶδαν αὐτὸ τὸ θαῦμα, εὐχαρίστησαν καὶ δόξασαν τὸ Θεὸ πού τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν Αἴγυπτίων.

Οἱ Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο.

Μετὰ τὴν ὁδηγία τοῦ Μωϋσῆ οἱ Ἰσραηλίτες ἔφθασαν στὴν ἔρημο Σούρ, ἔπειτα στὴ Μερράν. Ἐκεῖ βρῆκαν πικρὸ νερό. Ἄμέσως ἄρχισαν νὰ γογγύζουν καὶ ὁ Μωϋσῆς, κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ἔρριξε ἕνα ξύλο στὴν πηγὴ καὶ γλύκανε τὸ νερό. Σὲ λίγες μέρες ἐτελείωσαν οἱ τροφές καὶ ἄρχισαν πάλι νὰ γογγύζουν. Ὁ Μωϋσῆς παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ δώσῃ τροφή στὸ λαό. Τότε ὁ Θεὸς ἔστειλε σ' αὐτοὺς τὸ ἕνα θράδι ὀρτύκια γιὰ κρέας, τὸ ἄλλο ἕνα πρᾶγμα λευκὸ σὰν ἀλεύρι καὶ γλυκὸ, πού λεγόταν μάννα. Αὐτὸ ἔπεφτε κάθε θράδι καὶ κατὰ τὸ πρωτὶ ὅλες τὶς ἡμέρες, ἐκτὸς τῆς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου.

Οἱ δέκα ἐντολές.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἔφθασαν οἱ Ἰσραηλίτες στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Σινά.

Τότε ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ ἐφανερώθηκε σ' αὐτὸν ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε νὰ κατεβῆ καὶ νὰ πῆ στοὺς Ἰσραηλίτες νὰ πλυθοῦν, νὰ καθαριστοῦν καὶ νὰ νηστεύουν. Τὴν τρίτη μέρα νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ κοντὰ στὸ βουνὸ καὶ νὰ τοὺς πῆ νὰ μὴ πλησιάσουν, γιατί ὅποιος πλησιάσῃ θὰ πεθάνῃ. Ἐπειτα νὰ ἀνεβῆ αὐτὸς στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ νὰ τοῦ δώσῃ δύο πλάκες, πού θὰ ἔχουν γραμμένες δέκα ἐντολές, πού πρέπει νὰ ἐκτελοῦν οἱ Ἰσραηλίτες.

Ὁ Μωϋσῆς ἔκαμε ὅπως τὸν διέταξε ὁ Θεός. Τὴν τρίτη μέρα ὠδήγησε τοὺς Ἑβραῖους κοντὰ στὸ βουνό. Ὁλοτὸ βουνὸ ἐσειόταν καὶ κάπνιζε τόσο πολὺ, πού οἱ Ἰσραηλίτες ἐφοβήθηκαν. Ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε στὸ βουνὸ καὶ πῆρε τὶς δύο πλάκες, μετὰ τὶς δέκα ἐντολές, τὶς ἐξῆς:

1. Ἐνὰ μονάχα Θεὸ πρέπει νὰ λατρεύῃς.
2. Δέν πρέπει νὰ λατρεύῃς τὰ εἰδωλα.
3. Νὰ μὴν ὀρκίζεσαι χωρὶς λόγο.

4. Ἐξι μέρες νά δουλεύης καί τὴν ἑβδόμη νά ἀναπαύεσαι καὶ νά προσεύχεσαι.

5. Νά τιμᾶς τοὺς γονεῖς σου.

6. Νά μὴ φονεύης.

7. Νά μὴ προσβάλλης τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου.

8. Νά μὴ κλέβης.

9. Νά μὴ ψευδομαρτυρᾶς.

10. Νά μὴ ἐπιθυμῆς τὰ ξένα πράγματα.

Στὸ θουνὸ ὁ Μωϋσῆς ἔμεινε 40 ἡμέρες. Οἱ Ἰσραηλίτες νόμισαν ὅτι δὲν θὰ ξανάρθη. Κατασκεύασαν τότε ἕνα χρυσὸ μοσχάρι ἀπὸ τὰ κοσμήματα τῶν γυναικῶν καὶ τὸ λάτρευαν

Ὁ Μωϋσῆς φέρνει στοὺς Ἑβραῖους τὶς δέκα ἐντολές.

γιά Θεό. Ὁ Ἄαρὼν τοὺς μάλωνε γιά τὴν ἀχαριστία τοὺς στὸ Θεὸ καὶ γιά τὴ μεγάλη ἁμαρτία ποὺ κάνουν.

Ὅταν κατέβηκε ὁ Μωϋσῆς καὶ εἶδε αὐτὰ τὰ πράγματα, τόσο πολὺ θύμωσε, ποὺ ἔρριξε κάτω τὶς πλάκες καὶ τὶς ἔσπασε. Ἐτιμώρησε τοὺς πρωταιτίους μὲ θάνατο, ἔκανε σκόνη τὸ μοσχάρι, τὴν ἔρριξε στὸ νερὸ καὶ ἔδωσε νά τὴν πιοῦν γιά τιμωρία. Οἱ Ἰσραηλίτες μετανόησαν, ζήτησαν συχώρηση ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε πάλι στὸ θουνὸ καὶ ἔφε-

ρε τις δέκα έντολές γραμμένες σέ δύο πλάκες. Τις έβαλε σ' ένα ώραϊο κιβώτιο, πού διάταξε νά φτιάσουν, και τó ώνόμασε **Κιβωτό τής Διαθήκης**.

Διάταξε ύστερα νά κατασκευάσουν ένα κινητό ναό του Θεού, μιá σκηνή δηλαδή, όπου νά βάλουν τήν Κιβωτό τής Διαθήκης. Η σκηνή αúτē ήταν χωρισμένη στα δύο. Τó ένα μέρος, όπου ήταν ή Κιβωτός τής Διαθήκης, ή στάμνα μέ τó μάννα και τó ραβδί του 'Ααρών, έλεγόταν «**Άγια των Άγιών**». Τó άλλο έλεγόταν «**Άγιο**» και σ' αúτò ήταν τó θυσιαστήριο των όλοκαυτωμάτων, όπου έκαιαν τά θυσιαζόμενα ζώα, και ó νιπήρας.

Ο Μωϋσής κανόνισε τις έορτές των Έβραίων και διώρισε πρώτο άρχιερέα τόν 'Ααρών, άπό τή φυλή του Λευϊ, πού προωρίστηκε, όσοι άνήκαν σ' αúτē τή φυλή νά ύπηρετούν τόν Θεό, σάν ιερείς και βοηθοί των ιερέων.

Περιπλάνηση στην έρημο.

'Από τó όρος Σινά οί Έβραίοι έφυγαν και τράβηξαν για τή Χαναάν.

Όταν έφτασαν κοντά στή Χαναάν ó Μωϋσής διάλεξε δώδεκα άντρες, ένα άπό κάθε φυλή, και τούς έστειλε νά πάνε στή Χαναάν και νά κατασκοπεύσουν τή χώρα.

Οί δώδεκα άντρες πήγαν και γύρισαν φέρνοντας δείγματα τής εύφορίας τής χώρας, ένα τσαμπι

Κατάσκοποι έφεραν ένα σταφύλι πού τó κρατούσαν δύο άντρες.

σταφύλι πού τó κρατούσαν δυό άντρες και άλλους καρπούς. Είπαν έπίσης ότι ή χώρα είναι καλά φυλαγμένη και ότι έχει πολιτείες μέ τείχη και φρούρια ισχυρά.

“Όταν άκουσαν αυτά οι Ίσραηλίτες άρχισαν νά γογγύζουσαν έναντίον του Μωϋσή, πού τους έφερε σέ τέτοιον τόπο γιά νά χαθοϋσαν πολεμώντας μέ τόσο ισχυρούς λαούς.

Ο Θεός ώργίστηκε και είπε στό Μωϋσή: «Όσοι είναι πάνω άπό είκοσι χρονών θα πεθάνουσαν στην έρημο και κανένας τους δέ θα μπή στή γή Χαναάν. Μόνο τά παιδιά τους και δυό άντρες, ο Ίησοϋς του Νευή και ο Χάλεθ, πού δέν ώλιγοψύχησαν ποτέ τους, αυτοί θα μποϋσαν στή γή Χαναάν».

Άπό τότε άρχίζει ή περιπλάνηση των Ίσραηλιτών στην έρημο, πού βάσταξε σαράντα χρόνια.

Θάνατος του Μωϋσή.

Τέλος έφτασαν πάλι γιά δεϋτερη φορά στα σύνορα της Χαναάν. Ο Μωϋσής είχε γεράσει πολϋ και κατάλαβε τὸ θάνατό του. Κώνναξε τότε τὸν Ίησοϋ του Ναυή και του είπε: Δέν είναι θέλημα Θεοϋ νά μπῶ στή γή Χαναάν. “Υστερα από λίγο θα πεθάνω. Σϋ εἶ πάρης τή θέση μου και θα οδηγήσης τὸ λαὸ μας στή γή των πατέρων μας, στή γή της έπαγγελίας».

Κάλεσε έπειτα τους Ίσραηλίτες και τους συμβούλεψε νά είναι πάντοτε άφωσιωμένοι στό Θεό. Νά έκτελοϋσαν τις έντολές του. Νά πιστεύουσαν σ’ αυτόν και νά μη λησμονοϋσαν ποτέ τις εϋεργεσίες πού τους έκανε. «Μην αφήσετε τὸν Κύριο ποτέ, τους είπε, γιά νά μη σᾶς αφήση και αυτός και γιά νά σᾶς κάμη μεγάλο έθνος και εϋτυχιμένο».

Άφοϋ έδωσε τις συμβουλές αυτές ο Μωϋσής ανέθηκε στό όρος Ναβάθ, γιά νά ιδῆ, έστῶ και από μακριά, τή γή Χαναάν, όπως του ύποσχέθηκε ο Θεός. Άνέθηκε, είδε τήν ωραία χώρα, και ή ψυχή του έγινε περίλυπη, γιάτι δέν ήταν θέλημα Θεοϋ νά μπή σ’ αυτήν. Έκει απέθανε σέ ήλικία 120 χρονών, αλλά κανένας δέν είδε ποτέ τὸν τάφο του.

Ο Μωϋσής λέγεται **θεόπτης**, γιάτι είδε τή δόξα και τὸ μεγαλειο του Θεοϋ, **Προφήτης**, γιάτι προείπε τὸ μεγαλειο του Ίσραήλ, **Νομοθέτης**, γιάτι έδωσε νόμους σοφούς στους Ίσραηλίτες, μέγας στρατηγός και πολιτικός, γιάτι κυβέρνησε σαράντα χρόνια τὸ λαὸ του Ίσραήλ στην έρημο και τὸν ώδήγησε σέ πολλές μάχες.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ. Ἀλωση τῆς Ἱεριχώ.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Μωϋσῆ, ᾤδηγησε τοὺς Ἰσραηλίτες, κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, στὴ γῆ Χαναάν. Ὄταν ἔφτασαν στὸν Ἰορδάνη, ὁ ποταμὸς ἦταν πλημμυρισμένος καὶ εἶχε νερὸ πολὺ. Ὁ Ἰησοῦς, κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, χτύπησε μὲ τὸ ραβδί του τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐχώρισθησαν στὰ δύο. Ἀνάμεσά τους πέρασαν οἱ Ἰσραηλίτες ἔχοντας μπροστὰ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, πού τὴν κρατοῦσαν ἱερεῖς. Ἀμα πέρασαν τὸ ποτάμι, χωρὶς οὔτε τὰ πόδια τους νὰ βραχοῦν, ὁ Ἰησοῦς διάταξε γιὰ ἐνθῦμιο νὰ στήσουν δώδεκα στήλες πέτρινες, ὅσες ἦταν καὶ οἱ φυλὲς τοῦ Ἰσραήλ.

Ἡ Ἱεριχὼ κυριεύεται.

Κατόπιν ἐπροχώρησαν καὶ ἔφτασαν στὴν πόλιν Ἱεριχώ. Αὐτὴ εἶχε τείχη ψηλὰ καὶ δυνατά. Οἱ Ἰσραηλίτες τὴν πολιορκήσαν ἕξι μέρες. Τὴν ἐβδόμη μέρα κατὰ διαταγὴ τοῦ Ἰησοῦ, οἱ ἱερεῖς, κρατώντας τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, ἔφεραν γύρω ἑπτὰ φορές τὰ τείχη τῆς Ἱεριχώ. Μπροστὰ ἀπ' τὴν Κιβωτὸ ἐβάδιζαν οἱ σαλπικτές. Τὴν ἐβδόμη φορὰ οἱ σαλπικτές ἐσάλπισαν, ὁ λαὸς ἔβγαγε φωνὲς καὶ τὴν ἴδια στιγμή

τά τείχη τῆς Ἱεριχώ ἔπεσαν. Ὁρμησαν τότε μέσα οἱ Ἰσραηλίτες καὶ κυρίεψαν τὴν πόλην.

Κατόπι προχώρησαν καὶ κυρίεψαν πολλές ἄλλες πόλεις, ἔκαμαν πολλές μάχες καὶ τέλος κυρίεψαν ὅλη τὴ χώρα τῆς Χαναάν.

Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ χώρισε τὴ χώρα σὲ δώδεκα μέρη καὶ ἔδωκε σὲ κάθε φυλὴ ἀπὸ ἓνα κλῆρο, ἐκτὸς τῆς φυλῆς τοῦ Λευῖ, ἡ ὁποία δὲν πῆρε κλῆρο, γιατί σκορπίστηκε ἀνάμεσα στὶς ἄλλες φυλές γιὰ νὰ ἐκτελεθῇ τὰ ἱερατικά της καθήκοντα. Ἡ φυλὴ τοῦ Ἰωσήφ ἐπῆρε δυὸ κλήρους, ἓνα οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἐφραΐμ καὶ ἓνα τοῦ Μανασσή, πού ἦταν παιδιὰ του. Ἔτσι πάλι οἱ κλήροι ἦσαν δώδεκα.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ κάλεσε τὸ λαὸ στὴν πόλη Σιχέμ, τοὺς συμβούλεψε νὰ φυλάττουν τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴ λατρέψουν ποτὲ τὰ εἰδῶλα. Ὁ λαὸς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ φυλάττη τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ λατρεύῃ τὸ ἅγιό του ὄνομα.

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς τοὺς εὐλόγησε καὶ πῆθανε σὲ ἡλικία 110 χρονῶν, ἀφοῦ ἐξετέλεσε πιστὰ τὶς διαταγές τοῦ Θεοῦ.

Οἱ κριτές.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ οἱ Ἰσραηλίτες ἔμειναν χωρὶς ἀρχηγό. Τὴ Χαναάν τὴν εἶχαν κυρίεψει, τὴν εἶχαν μοιράσει καὶ ἀνάγκη πραγματικὴ γιὰ ἀρχηγό δὲν εἶχαν. Καὶ ὅσο ἦταν καλοὶ καὶ εὐσεβεῖς, ἦταν ἀγαπημένοι καὶ οἱ ἐχθροὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ τοὺς πολεμήσουν. Ὅταν ὅμως ἀρχισαν νὰ μὴ σέβωνται τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴ λατρεύουν τὸν ἀληθινὸ Θεό, τότε ἀρχισε καὶ ἡ διχόνοια μεταξὺ τους καὶ οἱ ἐχθροὶ βρῆκαν εὐκαιρία νὰ κάνουν πόλεμο μαζί τους καὶ νὰ τοὺς νικοῦν καὶ νὰ τοὺς ὑποδουλώνουν. Ὅταν μετανοοῦσαν καὶ ὁμόνοιαζαν, ὁ Θεὸς ἔστελνε διαλεχτὰ πρόσωπα, πού τοὺς ἐλευθέρωναν ἀπὸ τὴ δουλεία. Τὰ πρόσωπα αὐτά, ὅσο ζοῦσαν, ἔκριναν τὶς διαφορές των καὶ ὠνομάστηκαν κριτές. Οἱ ἐπισημότεροι ἀπὸ τοὺς κριτές ἦταν ὁ Γεδεὼν, ὁ Σαμφὼν καὶ ὁ Ἰεφθάε.

Ὁ Γεδεὼν.

Ὁ Γεδεὼν ἔγινε κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν, γιατί τοὺς ἐλευ-

θήρωσε ἀπὸ τῆ δουλεία τῶν Μαδιανιτῶν. Οἱ Μαδιανίτες τυραννοῦσαν τὸ λαὸ τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ Θεὸς τοὺς λυπήθηκε καὶ ἔστειλε τὸν Ἄγγελό του στοῦ Γεδεὼν νὰ τοῦ πῆ νὰ γίνῃ ἀρχηγὸς καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῶν Μαδιανιτῶν. Ὁ Γεδεὼν ἄκουσε τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, πῆρε δέκα τρεῖς ἄντρες καὶ πῆγε μιὰ νύχτα καὶ γκρέμισε τὸ θυσιαστήριο τοῦ Βάαλ, θεοῦ τῶν Μαδιανιτῶν. Ὅταν τὸ πρῶτὸ οἱ Μαδιανίτες εἶδαν τὴν καταστροφὴ, ζήτησαν νὰ μάθουν ποιοὺς τὸ ἔκαμε. Καὶ ὅταν τὸ ἔμαθαν, διάταξαν νὰ πιασθῇ ὁ Γεδεὼν καὶ νὰ θανατωθῇ. Τότε ὁ Γεδεὼν εἰδοποίησε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ ξεσηκωθοῦν καὶ νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τῶν Μαδιανιτῶν. Μαζεύτηκαν τότε τριάντα χιλιάδες Ἰσραηλίτες γιὰ πόλεμο. Ὁ Γεδεὼν μάζεψε μόνο 300, τοὺς πιὸ γενναίους, τοὺς ἔδωσε ἀπὸ μιὰ λαμπάδα, μιὰ στάμνα καὶ μιὰ σάλπιγγα. Τοὺς εἶπε νὰ θάλουν τίς λαμπάδες μέσα στὶς στάμνες καὶ νὰ τίς ἀνάψουν. Ἔτσι κρατώντας ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι τὴ στάμνα μὲ τὴ λαμπάδα κα ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴ σάλπιγγα, προχώρησαν τὴ νύχτα ἀπὸ τρία διάφορα μέρη πρὸς τὸ στρατόπεδο τῶν Μαδιανιτῶν. Μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ Γεδεὼν ὅλοι οἱ στρατιῶτες ἔσπασαν μὲ θόρυβο τίς στάμνες, πῆραν στοῦ χέρι τους τίς ἀναμμένες λαμπάδες καὶ ἄρχισαν νὰ σαλπίζουν ὅλοι μαζί καὶ νὰ φωνάζουν: «Ρομφαία τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Γεδεὼν». Οἱ ἔχθροὶ ξύπνησαν τρομαγμένοι, νόμισαν πὼς τοὺς περικύκλωσε στρατὸς πολὺς, φοβήθηκαν καὶ τόβαλαν στὰ πόδια.

Ἔτσι ἐλευθερώθηκαν οἱ Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν Μαδιανιτῶν.

~~Ο Σαμψών.~~ Ο Σαμψών.

Ἐπιπλέον ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Γεδεὼν οἱ Ἰσραηλίτες ἔγιναν ὑπόδουλοι στοὺς Φιλισταίους, πού ἦταν φοβερότεροι ἔχθροὶ ἀπὸ τοὺς Μαδιανίτες. Σαράντα χρόνια ἦταν δούλοι τῶν Φιλισταίων. Μετανόησαν ὅμως γιὰ τὰ σφάλματά τους καὶ ὁ Θεὸς ἀνάδειξε κριτὴ τὸ Σαμψών, πού ἦταν πολὺ ἀνδρεῖος καὶ εἶχε πολὺ μεγάλη δύναμη. Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἢ μητέρα του τὸν εἶχε ἀφιερῶσει στοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ δὲν ἔπινε κρασί οὔτε κανένα ἄλλο πιωτὸ καὶ δὲν τοῦ ἔκοβε ποτὲ τὰ μαλλιά του. Τέτοια δύναμη εἶχε, πού μιὰ φορὰ ἔπνιξε ἓνα λιογάρι. Ἄλλη φορὰ μόνος του ἐσκότωσε τριακόσιους Φιλισταίους. Ἐπίασε ἰκάποτε 500 ἀλεπούδες, τίς ἔδεσε δυο-δυο καὶ στίς

οὐρές τους ἔδεσε ἀναμμένες λαμπάδες καὶ τὶς ἀπόλυσε στὰ σπαρτὰ τῶν Φιλισταίων καὶ τάκαψε. Οἱ Φιλισταῖοι ζήτησαν ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ τοὺς τὸν παραδώσουν. Ὁ Σαμψὼν δέχτηκε νὰ παραδοθῆ, γιὰ νὰ μὴν πάθουν οἱ Ἰσραηλίτες κακὸ ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους.

Χίλιοι Φιλισταῖοι τὸν πῆραν συνοδεία καὶ δεμένο γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσουν στὶς ἀρχές τοῦ τόπου των. Ὁ Σαμψὼν σπάζει τὰ δεσμά, ἀρπάζει μιὰ σιαγόνα γαϊδάρου ποὺ βρῆκε

Ὁ Σαμψὼν πνίγει τὸ λιοντάρι.

μπρός του καὶ ὥρμησε ἐναντίον τῶν Φιλισταίων, ποὺ τὸν εἶχαν πιάσει καὶ σκότωσε χίλιους ἀπ' αὐτούς.

Ἄλλοτε πάλι πῆγε κρυφὰ στὴν πόλη τῶν Φιλισταίων Γάζα. Οἱ Φιλισταῖοι τόμαθαν καὶ ἔκλεισαν τὶς πόρτες τῆς πόλεως γιὰ νὰ μὴ φύγη. Τὰ μεσάνυχτα ὁ Σαμψὼν σηκώθηκε νὰ φύγη καὶ βρῖσκει τὶς πόρτες κλειστές. Τὶς ἀνοίγει, τὶς παίρνει στὸν ὄμο του καὶ φεύγει. Ἐπῆγε καὶ τὶς ἄφησε στὴν κορυφῇ τοῦ ἀντικρυνοῦ θουνοῦ.

Στὸ τέλος ὅμως ὁ Σαμψὼν ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Φιλισταίων καὶ αἰτία ἦταν μιὰ γυναίκα. Ἡ Δαλιδᾶ. Ἡ Δαλιδᾶ ἦταν Φιλισταία.

Ὁ Σαμψὼν ἀντὶ νὰ ἔχη γυναίκα Ἰσραηλίτισσα, εἶχε

αὐτὴ τὴν εἰδωλολάτρισσα καὶ ἔτσι ὁ Θεὸς τὸν ἐγκατέλειψε. Ἡ Δαλιδὰ ἔμαθε ὅτι ἡ δύναμη τοῦ Σαμψών ἦταν στὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς του. Σὴν Φιλισταία ποῦ ἦταν, συνεννοήθηκε μὲ τοὺς Φιλισταίους καὶ μιὰ βραδυὰ ποῦ ἦρθε κουρασμένος ὁ Σαμψών καὶ ἀποκοιμήθηκε, πήρε τὸ ψαλίδι καὶ τοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά. Εἰδοποίησε τότε τοὺς Φιλισταίους, ποῦ παραφύλαγαν, καὶ τὸν ἔπιασαν. Ἄμα τὸν ἔπιασαν, τὸν τύφλωσαν, τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακὴ καὶ κεῖ τὸν ἀνάγκαζαν ν' ἀλέθῃ σιτάρι μὲ τὸ χερόμυλο.

Ὁ Σαμψών γκρεμίζει τὸν αὐτὸ τοῦ Δαγών.

Ἦστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες οἱ Φιλισταῖοι εἶχαν ἑορτὴ τοῦ Θεοῦ τους Δαγών. Στὴν ἑορτὴ αὐτὴ μαζεύτηκαν πολλοὶ Φι-

Ὁ Σαμψών γκρεμίζει τοὺς στύλους τοῦ ναοῦ.

λισταῖοι ἀπ' ὄλα τὰ γύρω χωριά. Γιὰ νὰ ἐμπαίξουν τὸν Σαμψών τὸν ἔφεραν κι αὐτὸν στὴ γιορτὴ καὶ τὸν ἔβαλαν ἀνάμεσα σὲ δυὸ στύλους τοῦ ναοῦ, ποῦ στήριζαν τὴ σκεπὴ. Τοῦ ἔδωσαν ἕστερα μιὰ κιθάρα καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ τραγουδήσῃ.

Τότε ὁ Σαμψών παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ γιὰ τὰ ἁμαρτήματά του, ἄρπαξε μὲ τὰ δυὸ του χέρια τοὺς

στύλους και τούς ἐτράθηξε με ὄλη του τῆ δύναμη, φωνάζοντας : « Ἄς πεθάνῃ ἡ ψυχὴ μου μαζί με τούς ἄλλοφύλους. Ἄμέσως οἱ δύο στύλοι ἔπεσαν και ὄλο τὸ κτίριο τοῦ ναοῦ γκρεμίστηκε και σκότωσε ὄλους τούς Φιλισταίους πὸ ἦταν μέσα και τριγύρω στο νάό, ἀπάνω κάτω τρεῖς χιλιάδες.

Ἔτσι πέθανε ὁ Σαμψών.

Ὁ Ἰεφθάε.

Ἦστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Σαμψών οἱ Ἰσραηλίτες ἄρ-χισαν πάλι νὰ λησμονοῦν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ και πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐλάτρευαν τὰ εἰδῶλα. Γι' αὐτὸ και ὑποδουλώθηκαν στοὺς Ἀμμωνίτες ἐπὶ 18 χρόνια. Μετανόησαν ὄμως πάλι και ζήτησαν σωτηρία ἀπὸ τὸ Θεὸ.

Κατὰστρεψαν τὰ εἰδῶλα, λάτρεψαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ και με τὴν ἀρχηγία τοῦ Ἰεφθάε ἐνίκησαν τούς Ἀμμωνίτες και λευτερώθηκαν.

Ἡ μάχη ὄμως αὐτὴ εἶχε κακὸ τέλος για τὸν Ἰεφθάε, γιατί πρὶν ἀπὸ τὴ μάχη εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ θυσιάσῃ στο Θεὸ ὄποιον πρωτοσυναυτοῦσε γυρνώντας ἀπὸ τὴ μάχη. Ὁ πρῶ-τος πὸ συνάντησε ἦταν ἡ μοναχοκόρη του. Ἡ λύπη τοῦ Ἰε-φθάε δὲν περιγράφεται. Ἔσχισε τὰ φορέματά του ἀπὸ τὴ λύ-πη του και ἔκλαιε. Ἡ κόρη του, ὄταν ἔμαθε τὴν αἰτία τῆς λύ-πης του, εἶπε : — « Πατέρα μου, ἀφοῦ ἔδωσες τέτοια ὑπόσχε-ση στο Θεὸ και ἀφοῦ ὁ Θεὸς κατὰστρεψε τούς ἐχθρούς μας, ἄς θυσιασθῶ. Δός μου μόνο τὴν ἄδεια νὰ πάω στο θουνο νὰ κλάψω ἐκεῖ με τὶς φιλενάδες μου ».

Ἦστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες γύρισε και θυσιάστηκε. Ἄπὸ τό-τε ἀπόμεινε συνήθεια οἱ θυγατέρες τοῦ Ἰσραὴλ νὰ θρηνοῦν τὴ θυγατέρα τοῦ Ἰεφθάε τέσσερες μέρες τὸ χρόνο.

Ἡλὶ και Σαμουήλ.

Ὁ Ἡλὶ και Σαμουήλ ἦταν οἱ τελευταῖοι κριτὲς τοῦ Ἰσρα-ὴλ και ξεχωρίζουν ἀπὸ τούς ἄλλους, γιατί ἦταν ἀρχιερεῖς. Ὁ Ἡλὶ ἦταν δίκαιος, εὐσεθῆς και ἀφοσιωμένος στο Θεὸ. Ἔ-κρινε τούς Ἰσραηλίτες με μεγάλη ἐπιείκεια και μαλακότητα.

Εἶχε ὄμως δυὸ γιούς, τὸν Ὁφνὶ και τὸν Φινεές, κακοὺς και ἄσεβεῖς. Ἡ καλωσύνη και ἡ ἐπιείκεια τοῦ πατέρα τούς

έκανε αὐθάδεις καὶ ἀσεβεῖς καὶ πρὸς τὸν πατέρα τους καὶ πρὸς τὸ Θεό.

Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε κι αὐτοὺς καὶ τὸν πατέρα τους. Σὲ μιὰ μάχη ἐναντίον τῶν Φιλισταίων οἱ γιοὶ τοῦ Ἡλὶ πῆραν μαζί τους καὶ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης γιὰ νὰ δώσουν θάρρος στοὺς Ἰσραηλίτες. Στὴ μάχη αὐτὴ νικῆθηκαν οἱ Ἰσραηλίτες, σκοτώθηκαν οἱ γιοὶ τοῦ Ἡλὶ καὶ ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν. Ὁ Ἡλὶ σὰν τόμαθε ἔπεσε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα πού καθόταν, ἔσπασε τὸ λαιμὸ του καὶ πέθανε. Ὁ Ἡλὶ ἔκρινε τὸ λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ σαράντα χρόνια καὶ ἀφῆκε διάδοχο τὸν εὐσεβῆ καὶ ἐνάρετο Σαμουὴλ. Ὑστερα ἀπὸ ἑξὶ μῆνες οἱ Φιλισταῖοι παράδωσαν μόνοι τους τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης στοὺς Ἰσραηλίτες.

Ὁ Σαμουὴλ.

Ἡ Ἄννα, γυναίκα τοῦ Ἐλκανά, ἦταν στείρα. Κάθε μέρα ἐρχόταν στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς της νὰ τῆς δώση παιδί καὶ νὰ τὸ ἀφιερῶση στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἡλὶ, πού τὴν εἶδε μιὰ μέρα νὰ κινῆ τὰ χεῖλη της χωρὶς ν'ἀκούεται ἡ φωνή της, τὴ νόμισε γιὰ μεθυσμένη καὶ τὴν ἐρώτησε τί κάνει ἐκεῖ. Ὅταν ἔμαθε τὴν αἰτία, παρακάλεσε καὶ αὐτὸς τὸ Θεὸ νὰ ἀκούσῃ τὴν προσευχὴ της. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν παράκληση τῆς Ἄννας. Ἐγέννησε παιδί, τ' ὠνόμασε Σαμουὴλ, τὸ ἔφερε στὸ ναὸ καὶ τὸ παράδωσε στὸν Ἡλὶ. Αὐτὸς τὸ πῆρε εὐχαρίστως, τὸ δίδασκε καὶ τὸ ἀγαποῦσε πολὺ, γιὰτὶ ὁ Σαμουὴλ ἦταν καλὸς καὶ ἐπιμελής. Ὅταν μεγάλωσε τὸν ἔκανε ἱερέα.

Ὁ Σαμουὴλ ἦταν ἀφωσιωμένος στὰ θεῖα καὶ στὰ ἱερά νύχτα καὶ μέρα, γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τοῦ προεῖπε τὴν καταστροφὴ τοῦ Ἡλὶ καὶ τὴ δική του προαγωγὴ σὲ κριτὴ τοῦ Ἰσραὴλ.

Πράγματι, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἡλὶ, ὁ Σαμουὴλ ἔγινε κριτῆς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ μὲ τὴ μεγάλη του φρόνηση καὶ τὴν ταχτική του διδασκαλία κατάρθωσε νὰ πείσῃ πολλοὺς Ἰσραηλίτες νὰ πάψουν νὰ λατρεύουν τὰ εἰδωλα καὶ νὰ γυρίσουν στὴν πίστη τῶν πατέρων τους, στὴν πίστη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Λευτέρωσε καὶ πολλὰ μέρη ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς.

Ἡ καλὴ νύφη Ρούθ.

Τὸν καιρὸ τῶν Κριτῶν ζοῦσε στὴ Βηθλεὲμ ἕνας φτωχὸς

άνθρωπος ὁ Ἐλιμέλεχ, μὲ τὴ γυναῖκα του Νοεμὶν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ του. Ἐπειδὴ στὴ Χαναάν ἔπαισε πείνα καὶ δὲν ἔβρισκε ψωμὶ καὶ ἐργασία, ἀναγκάστηκε καὶ πῆγε στὴ χώρα τοῦ Μωάβ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ πέθανε ὁ Ἐλιμέλεχ καὶ ἔμεινε μόνον ἡ Νοεμὶν μὲ τοὺς δυὸ γιούς της, οἱ ὁποῖοι παντρεύτηκαν καὶ ἐπῆραν γυναῖκες Μωαβίτισσες. Ἀπ' αὐτὲς ἡ μιὰ λεγόταν Ὀρφά καὶ ἡ ἄλλη Ρούθ. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια πέθαναν καὶ οἱ δυὸ ἄλλοι γιοὶ τῆς Νοεμὶν καὶ ἔμεινε μόνη μὲ τὶς νύφες της, ποὺ τὶς ἀγαποῦσε πολὺ, ὡς θυγατέρες της. Ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τῶν παιδιῶν της ἡ Νοεμὶν ἀποφά-

Ἡ καλὴ νύφη Ρούθ καὶ ὁ Βοός.

σισε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν πατρίδα της, κοντὰ τοὺς συγγενεῖς της. Κάλεσε τὶς νύφες της καὶ τοὺς εἶπε τὴν ἀπόφασή της καὶ τὶς συμβούλεψε νὰ μείνουν στοὺς γονεῖς τῶν.

Στὴν ἀρχὴ καμμιά δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὴν πεθερὰ της. Τέλος ἡ Ὀρφά πείστηκε καὶ ἔμεινε στὴν πατρίδα της. Ἡ Ρούθ ὁμως μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν πεθερὰ της: «Ὅπου θὰ πᾶς ἐσύ, ἔλεγε, θὰ πάω κι ἐγώ. Ὁ Θεὸς σου θὰ εἶναι Θεὸς μου καὶ ὁ λαὸς σου λαὸς μου. Καὶ ὅπου πεθάνῃς ἐσύ, θὰ πεθάνω κι ἐγώ, κοντὰ σου θὰ ταφῶ. Μόνον ὁ θάνατος θὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ σένα».

Ἡ Νοεμὶν, ὅταν εἶδε τὴν τόση ἀγάπη τῆς Ρούθ, τὴν

ἀγκάλιασε καὶ τῆς εἶπε μὲ δάκρυα: «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀνταμείψῃ, κόρη μου, γιὰ τὴν ἀγάπῃ σου αὐτῇ». Ἐφυγαν τότε μαζὶ ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ Μωάβ καὶ ἦρθαν στὴ Χαναάν. Ἐφτασαν ἐκεῖ τὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ καὶ ἡ καλὴ Ρούθ, γιὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὸ ψωμὶ τῆς χρονιάς, πήγαινε στὰ χωράφια καὶ μάζευε στάχυα.

Μιά μέρα πῆγε νὰ μαζέψῃ στάχυα στὸ χωράφι τοῦ πλουσίου Βοόζ. Ἐνῶ μάζευε, ἦρθε ὁ Βοόζ, τὴν εἶδε καὶ ρώτησε ποιά εἶναι αὐτὴ ἢ ξένη. Ὅταν ἔμαθε τὴν ἱστορία τῆς καὶ τὴν ἀγάπῃ τῆς στὴν πεθερὰ τῆς, ποῦ ἦταν καὶ συγγενῆς του, τῆς εἶπε: «Κόρη μου, ὄσες φορές πηγαίνεις γιὰ νὰ μαζεύῃς στάχυα, νάρχεσαι στὸ δικό μου τὸ χωράφι καὶ θὰ βρισκῆς ἀρκετὰ στάχυα, καὶ ὅταν διψᾷς, νὰ ζητᾷς νερὸ ἀπὸ τοὺς θεριστὲς καὶ θὰ σοῦ δύνουν». Ἡ Ρούθ πῆγε τὸ βράδυ καὶ τὰ διηγῆθηκε ὅλα στὴν πεθερὰ τῆς. Ἡ Νοεμὶν εἶπε τότε στὴ Ρούθ ὅτι ὁ Βοόζ εἶναι συγγενῆς τῆς. Ὅταν τελείωσε ὁ θερισμὸς ὁ Βοόζ παντρεύτηκε τὴ Ρούθ καὶ γέννησε ἀπ' αὐτὴ τὸν Ὠβίδ, ποῦ ἔγινε πατέρας τοῦ Ἰεσσαὶ καὶ παπποῦς τοῦ βασιλιᾶ Δαβίδ.

Οἱ Βασιλεῖς. — Ὁ Σαούλ.

Οἱ Ἰσραηλίτες δὲν ἤθελαν νᾶχουν πιά κριτὲς καὶ ζήτησαν ἀπὸ τὸ Σαμουὴλ νὰ τοὺς χρίσῃ βασιλέα, ὅπως εἶχαν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη. Ὁ Σαμουὴλ δὲν ἤθελε καὶ ἀνάβαλε τὴν ἐκλογή βασιλιᾶ. Τέλος κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ ἔχρισε βασιλιὰ τὸ Σαούλ, τὸ γιὸ τοῦ Κίς.

Ὁ Σαούλ ἦταν ψηλὸς τὸ ἀνάστημα, ὠραῖος, δυνατὸς καὶ ἀνδρεῖος. Στὴν ἀρχὴ ὁ Σαούλ ἦταν εὐσεβὴς καὶ μὲ τὴ βοήθειά τοῦ Θεοῦ νικούσε πάντοτε τοὺς ἐχθρούς του. Ἀλλὰ κατόπι φάνηκε ἀπειθὴς στὸν Σαμουὴλ ποῦ τὸν συμβούλευε, ὅπως τὸν διάταζε ὁ Θεός.

Μιά φορὰ ὁ Σαούλ εἶχε ἐκστρατεύσει ἐναντίον τῶν Φιλισταίων. Ὁ Σαμουὴλ τοῦ εἶπε νὰ μὴν ἀρχίσῃ τὴ μάχη προτοῦ προσφέρῃ θυσία στὸ Θεό.

Ὁ Σαούλ περίμενε. Σὰν εἶδε ὅτι οἱ στρατιῶτες ἀνυπομονοῦσαν, ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ὁ Σαμουὴλ δὲν φαινόταν, ἔθυσάσε μόνος του στὸ Θεό. Αὐτὸ ἦταν μεγάλη ἀσέβεια, γιὰτὶ μόνο οἱ ἱερεῖς εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ θυσιάζουν. Κοντὰ στὸ

τέλος τῆς θυσίας ἦρθε καὶ ὁ Σαμουὴλ, ὁ ὁποῖος μόλις εἶδε τὴν ἀσέβεια τοῦ Σαοὺλ θύμωσε καὶ καταράστηκε τὸν Σαοὺλ.

Ἄλλη φορὰ ὁ Σαοὺλ ἐκστράτευσε ἐναντίον τῶν Ἀμαληκитῶν καὶ ὁ Θεὸς τὸν διατάξε μετὰ τὸ Σαμουὴλ νὰ θανατώσῃ ὄλους, ζῶα καὶ ἀνθρώπους, πού θὰ συλλάβῃ. Αὐτὸς ὁμοίως δὲν ὑπάκουσε καὶ ἔσωσε τὸν ἀσεβῆ βασιλέα τῶν Ἀμαληκитῶν καὶ κράτησε τὰ καλύτερα ζῶα γιὰ θυσία.

Ἐρχεται τότε ὁ Σαμουὴλ καὶ τοῦ λέει: «Ἐπειδὴ παράκουσες πάλι τὴν διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ καὶ λίγος θὰ εἶναι ὁ χρόνος τῆς βασιλείας σου».

Ὁ Δαβὶδ χρίεται βασιλιάς.

Μία μέρα λέει ὁ Θεὸς στὸ Σαμουὴλ, πού ἦταν λυπημένος γιὰ τὴν ἀσέβεια τοῦ Σαοὺλ.—«Μὴ λυπᾶσαι πιά γιὰ τὸν ἀσεβῆ Σαοὺλ. Πήγαινε στὴ Βηθλεέμ· ἐκεῖ κατοικεῖ ὁ Ἰεσσαὶ πού ἔχει ὄχτῳ γιούς. Ἀπὸ αὐτοὺς κάνε βασιλέα ἐκεῖνον πού θὰ σοῦ δεῖξω». Ὁ Σαμουὴλ πῆγε ἀμέσως στὴ Βηθλεέμ καὶ ἔχρισε βασιλιά τὸ μικρότερο γιὸ τοῦ Ἰεσσαὶ, τὸν Δαβίδ, πού τοῦ ἔδειξε ὁ Θεός.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα πού χρίστηκε βασιλιάς ὁ Δαβίδ, τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἄφησε τὸν Σαοὺλ καὶ ὁ Σαοὺλ ἔπεσε σὲ μελαγχολία. Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ μελαγχολία του οἱ γιαιτροὶ τὸν συμβούλεψαν νὰ προσκαλῆ ἓνα καλὸ κιθαριστή, νὰ παίξῃ κιθάρα καὶ νὰ τραγουδῇ γιὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ. Ὁ καλὸς αὐτὸς κιθαριστὴς ἦταν ὁ Δαβίδ. Ὁ Σαοὺλ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ, γιατί ἔπαιζε ὠραῖα, ἦταν πολὺ καλὸς καὶ εὐσεβής.

Δαβὶδ καὶ Γολιάθ.

Οἱ Φιλιισταῖοι ἐκήρυξαν πάλι πόλεμο ἐναντίον τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τὰ δυὸ στρατεύματα συναντήθηκαν καὶ παρατάχθηκαν γιὰ πόλεμο. Πρὶν ὁμοίως ἀρχίσῃ ἡ μάχη, ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῶν Φιλισταίων προχώρησε ἓνας γιγαντόσωμος ἄντρας, ὁ Γολιάθ, ὠπλισμένος μετὰ βαρεῖα πανοπλία. ¶

Στάθηκε ἀνάμεσα στὰ δυὸ στρατόπεδα καὶ φώναξε δυνατὰ:—«Διαλέξετε ἓναν ἄντρα νὰ πολεμήσῃ μαζί μου. Ἄν νικήσῃ αὐτός, ἡ νίκη θάναί δική σας· ἂν νικήσω ἐγώ, δική μας». Ὅταν ἀκούσαν αὐτὸ οἱ Ἰσραηλιτὲς φοβήθηκαν, γιατί

κανέναν τους δὲν τολμοῦσε νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν Γολιάθ. Σαραντα μέρες ὁ Γολιάθ παρουσιαζόταν, ἔλεγε τὰ ἴδια λόγια καὶ σὰν δὲν ἔρχόταν κανέναν Ἰσραηλίτην, ξεστούσε σὲ βλαστήμιες ἐναντίον τοῦ Θεοῦ τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ σὲ θρισιὰς ἐναντίον τους.

Ὁ Σαοὺλ ἦταν πολὺ στενοχωρημένος. Ὁ Δαβίδ, βλέποντας ὅτι κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ἀντιπαραταχθῇ μὲ τὸν

Δαβὶδ καὶ Γολιάθ.

Γολιάθ, ἀποφάσισε νὰ πάῃ αὐτός. Ὁ Σαοὺλ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ. «Σὺ εἶσαι παιδί ἀκόμα, τοῦ ἔλεγε, καὶ δὲν ξέρεις νὰ πολεμᾷς, ἐνῶ ἑκεῖνος εἶναι παλιὸς πολεμιστής». Ὁ Δαβίδ ἀπάντησε: «Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ σκότωσα ἕνα λιοντάρι, πὺ ἦρθε νὰ φάῃ τὰ πρόβα-

τά μου. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ τώρα νὰ τιμωρήσω τὸν ὕβριστή Του».

Παίρνει, λοιπόν, τὸ ραβδί του, τὸ σακούλι του καὶ θάζει μέσα πέντε διαλεχτὰ λιθάκια καὶ τὴ σφεντόνα του καὶ ἔρχεται ἐναντίον τοῦ Γολιάθ.

Ὁ Γολιάθ μόλις τὸν εἶδε κοντὸ καὶ μικρὸ, τοῦ λέει μὲ περιφρόνηση: «Γιὰ σκύλο μὲ πέρασες καὶ ἔρχεσαι μὲ ραβδί καὶ μὲ πέτρες;» Ὁ Δαβίδ τοῦ ἀπαντᾷ: «Σὺ ἔρχεσαι ἐναντίον μου μὲ ρομφαία, μὲ δόρυ καὶ μὲ ἀσπίδα κι ἐγὼ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Σαβαώθ». Κι ἀμέσως θάζει στὴ σφεντόνα του ἕνα λιθάρι καὶ τὸ ρίχνει. Τὸ λιθάρι χτυπᾷ τὸν Γολιάθ στὸ μέτωπο τόσο δυνατὰ, ὥστε ὁ Γολιάθ πέφτει κάτω νεκρός. Τρέχει τότε ὁ Δαβίδ, παίρνει τὴ ρομφαία του καὶ κόβει μὲ αὐτὴ τὸ κεφάλι τοῦ

Γολιάθ. Οί Φιλισταίοι, μόλις τὸν εἶδαν, φοβήθηκαν καὶ ἔφυγαν. Οἱ Ἰσραηλίτες τοὺς καταδίωξαν τότε καὶ σκότωσαν πολλούς. Ὁ Δαβίδ πήρε τὸ κεφάλι τοῦ Γολιάθ καὶ τὸ ἔφερε στὸ Σαούλ.

Ὅταν γύρισε ὁ Σαούλ στὴν πόλη νικητῆς μαζί με τὸ στρατό, θγῆκαν οἱ γυναῖκες νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν με χορούς καὶ με τραγούδια, ψάλλοντας: «Ὁ Σαούλ ἔσκότωσε χιλιάδες καὶ ὁ Δαβίδ μυριάδες». Αὐτὸ δυσaráρησθησε τὸ Σαούλ καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἡ ἀγάπη του ἔγινε φθόνος καὶ μῖσος ἐναντίον τοῦ Δαβίδ.

Ὁ Σαούλ καταδιώκει τὸν Δαβίδ.

Δυὸ φορές ὁ Σαούλ προσπάθησε νὰ σκοτώσῃ τὸν Δαβίδ, ρίχνοντας τὸ δόρυ του ἐνῶ ἔπαιζε κιθάρα. Ὁ γιὸς τοῦ Σαούλ Ἰωνάθαν, ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Δαβίδ, προσπάθησε νὰ τὸν συμφιλιώσῃ με τὸν πατέρα του, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Γι' αὐτὸ συμβούλεψε τὸ Δαβίδ νὰ φύγῃ, ἐπειδὴ κινδύνευε ἡ ζωὴ του μένοντας στὸ παλάτι. Ὁ Σαούλ καταδίωξε τὸν Δαβίδ, ἀλλ' ὁ Δαβίδ με τοὺς συντρόφους του κατώρθωνε πάντοτε νὰ γλιτώνῃ ἀπὸ τὰ χέρια του.

Δυὸ φορές ὁ Σαούλ ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Δαβίδ, ἀλλὰ καὶ τὶς δυὸ φορές ὁ Δαβίδ δὲν θέλησε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τὴν πρώτη ὁ Σαούλ, κουρασμένος ἀπὸ τὴν καταδίωξη, μπῆκε τὸ βράδυ καὶ κοιμήθηκε σὲ μιὰ σπηλιά. Στὸ βάθος τῆς σπηλιάς ἦταν κρυμμένος ὁ Δαβίδ με μερικοὺς συντρόφους του.

Τὴ νύχτα ὁ Δαβίδ πλησίασε τὸ Σαούλ ἐνῶ κοιμόταν καὶ ἔκοψε με τὸ μαχαίρι του ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ Σαούλ. Οἱ σύντροφοί του ἔλεγαν: «Ὁ Θεὸς τὸν ἔστειλε στὰ χέρια μας, σκότωσέ τον». Ὁ καλὸς Δαβίδ τοῦ εἶπε: «Ποτέ. Ποτέ δὲν θὰ σηκώσω τὸ χέρι μου ἐναντίον τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Βασιλέα μου».

Τὸ πρωτὶ ξύπνησε ὁ Σαούλ καὶ θγῆκε ἀπὸ τὸ σπήλαιο. Ἀπὸ κοντὰ θγῆκε ὁ Δαβίδ καὶ φώναξε: «Κύριε καὶ βασιλιά». Γύρισε ὁ Σαούλ, εἶδε τὸν Δαβίδ καὶ ἐκεῖνος ἔπεσε καὶ τὸν προσκύνησε. Ὑστερα τοῦ ἔδειξε τὸ κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμά του καὶ τοῦ εἶπε: «Γιατί ἀκοῦς τὶς συμβουλές τῶν κακῶν ἀνθρώπων; Ἄν ἤθελα τὸ κακὸ σοῦ μπορούσα νὰ σὲ σκοτώσω». Ὁ Σαούλ μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια συγκινήθηκε, ἔκλα-

ψε, ὠμολόγησε ὅτι εἶχε ἄδικο καὶ εἶπε: «Εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ γίνης βασιλιάς. Ὅταν γίνης, νὰ φανῆς καλὸς στοὺς δικούς μου». Ὁ Δαβὶδ ὠρκίστηκε ὅτι δὲν θὰ πειράξῃ κανένα τους καὶ χωρίστηκαν φιλιώμενοι.

Ἡ μετάνοια τοῦ Σαοὺλ ἦταν προσωρινή. Τό πάθος του δὲν τὸν ἄφηνε. Ἄρχισε πάλι τὴν καταδίωξη τοῦ Δαβίδ. Γιὰ δεύτερη φορά πεύτει στὰ χέρια τοῦ Δαβίδ. Ὁ Δαβίδ μπῆκε νύχτα στὸ στρατόπεδό του καὶ παίρνει, ἐνῶ κοιμόταν, τὸ δόρυ του καὶ τὸ ποτήρι του. Τό πρωτὶ στάθηκε στὸν ἀντικρυνὸ λόφο καὶ φώναξε στὸ στρατηγὸ τοῦ Σαοὺλ: «Ἔτσι φυλάγεις τὸ βασιλέα σου; Ποῦ εἶναι τὸ δόρυ του καὶ τὸ ποτήρι του;»

Ὁ Σαοὺλ γνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Δαβίδ. Ζήτησε πάλι συχώρηση, ἀλλὰ ὁ Δαβὶδ δὲν τὸν πίστεψε καὶ ἔφυγε μὲ τοὺς συντρόφους του.

Θάνατος τοῦ Σαοὺλ.

Οἱ Φιλισταῖοι μπῆκαν πάλι μὲ τὸ στρατὸ στὴ χώρα τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ Σαοὺλ, βλέποντας τὸν πολὺ στρατὸ τῶν Φιλισταίων, ταραχτήκε. Ζήτησε τὴ συμβουλὴ μιᾶς μάγισσας καὶ αὐτὴ τοῦ εἶπε: «Ἡ βασιλεία σου δόθηκε στὸ Δαβίδ». Ἀπελπισμένος ὤρμησε στὴ μάχη, πολέμησε μὲ ὅλη του τὴ δύναμη, ἀλλὰ νικῆθηκε. Στὴ μάχη αὐτὴ σκοτώθηκαν καὶ τὰ τρία του παιδιὰ καὶ αὐτὸς τραυματίστηκε σοβαρά, καὶ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ ζωντανὸς στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του αὐτοκτόνησε.

Ὁ Δαβὶδ βασιλιάς.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαοὺλ ἐγίνε βασιλιάς ὁ Δαβίδ, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα. Ὁ Δαβὶδ ἐξακολούθησε τὸν πόλεμο. Νίκησε ὄλους τοὺς γειτονικοὺς λαοὺς καὶ μεγάλωσε τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ ἀπὸ τὴ Μεσόγειο θάλασσα ὡς τὸν Εὐφράτη ποταμὸ καὶ ἀπὸ τὸ ὄρος Λίβανο ὡς τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Ποτὲ ἄλλοτε τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ δὲν εἶχε φτάσει σ' αὐτὴ τὴ δύναμη. Ὁ Δαβὶδ ἔκαμε πρωτεύουσα τοῦ κράτους του τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ στὸ λόφο Σιών ἔχτισε τὸ παλάτι του καὶ μετέφερε μὲ μεγάλη πομπὴ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Θέλησε νὰ χτίσῃ καὶ ναὸ στὸ Θεὸ γιὰ νὰ θάλῃ μέσα τὴν

Κι βωτό τῆς Διαθήκης, ἀλλὰ τὸν ἐμπόδισε ὁ προφήτης Νάθαν κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ.

—«Σὺ εἶσαι βασιλιάς πολεμιστῆς, τοῦ εἶπε. Ὁ Θεὸς εἶναι βασιλιάς εἰρήνης καὶ ὁ ναὸς του πρέπει νὰ χτιστῆ ἀπὸ εἰρηνικό βασιλέα».

Μέ ὅλα τὰ προτερήματά του ὁ Δαβὶδ ἔπεσε σὲ βαρὺ ἁμάρτημα. Πῆρε γυναίκα τὴν ὠραία Βηρσαβεέ, σύζυγο τοῦ Οὐρία. Ὁ προφήτης Νάθαν τὸν ἐμάλωσε γι' αὐτό. Ὁ Δαβὶδ μετανόησε καὶ ζήτησε συγώρεση. Ὁ προφήτης Νάθαν τοῦ εἶπε: «Ἐπειδὴ γνώρισες τὴν ἁμαρτία σου, σὺ δὲν θὰ πεθάνης, ἀλλὰ ὁ γιός σου πού ἀπόχτησες ἀπὸ τὴ Βηρσαβεέ».

Ὁ Ἀβεσσαλώμ.

Ὁ Ἀβεσσαλώμ ἦταν γιὸς τοῦ Δαβὶδ ἀπὸ τὴ Βηρσαβεέ. Ὁ πατέρας του τὸν ἀγαποῦσε πολὺ, ἀλλ' αὐτὸς ἦταν ζωηρός, περήφανος καὶ φιλόδοξος καὶ ἤθελε νὰ γίνῃ πρὶν τῆς ὥρας βασιλιάς.

Γι' αὐτό, ὅταν ἔβλεπε τοὺς ἀνθρώπους νάρχωνται νὰ δικαστοῦν ἀπὸ τὸ βασιλιά τους, ρωτοῦσε: «Ποῦθε ἔρχεστε; τί θέλετε;» Ἐκεῖνοι τοῦ ἔλεγαν τὴν ὑπόθεσή τους κι αὐτὸς ἔλεγε στὸν καθένα: «Ἔχεις δίκιο, ἀλλὰ θὰ μπορέσης τάχα νὰ τὸ βρῆς; Τί νὰ σοῦ κάμω; Ἐπρεπε νὰ ἤμουν ἐγὼ βασιλιάς».

Ἔτσι ξεσήκωνε τὸ λαὸ ἐναντίον τοῦ πατέρα του καὶ σὰν εἶδε πὼς ἀπόχτησε ἀρκετοὺς φίλους ἐπαναστάτησε ἐναντίον τοῦ πατέρα του. Ὁ Δαβὶδ σὰν ἔμαθε ὅτι ἀνακηρύχτηκε βασιλιάς ὁ γιός του καὶ ὅτι ἔρχεται μὲ στρατὸ ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ λέει στοὺς πιστοὺς του στρατιῶτες: «Πρέπει νὰ φύγωμε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, γιατί ἂν τὴν κυριέψῃ ὁ Ἀβεσσαλώμ δὲν ἔχομε σωτηρία».

Ἐφυγε λοιπὸν ὁ Δαβὶδ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλ' ἀπὸ ὅσα μέρη περνοῦσε ὁ λαὸς ἔτρεχε μαζί του. Ἔτσι μαζεύτηκε πολλὸς στρατὸς γύρω στὸ Δαβὶδ. Ὁ Ἀβεσσαλώμ σὰν τόμαθε κίνησε μὲ τὸ στρατὸ του ἐναντίον τοῦ πατέρα του. Πρὶν τῆς μάχης ὁ Δαβὶδ εἶπε τὸ στρατηγὸ του νὰ προσέξῃ στὴ μάχῃ νὰ μὴ σκοτώσουν τὸν Ἀβεσσαλώμ.

Ἡ μάχῃ ἔγινε φονικὴ. Εἴκοσι χιλιάδες σκοτώθηκαν. Ὁ Ἀβεσσαλώμ νικήθηκε καὶ φεύγοντας καθάλα στὸ μουλάρι

του, καθώς περνούσε από ένα δάσος, μπερδεύτηκαν τὰ μαλλιά του στὰ κλαδιά μιᾶς θελανιδιάς κι ἔμεινε κρεμασμένος. Οἱ στρατιῶτες τὸν σκότωσαν καὶ σκέπασαν τὸ σῶμα του μὲ σωρὸ ἀπὸ πέτρες.

Ὅταν ἔμαθε ὁ Δαβὶδ τὸ θάνατο τοῦ Ἀβεσσαλώμ, ἔσχισε τὰ φορέματά του ἀπὸ τὴ λύπη του καὶ ἔκλαιγε ἀπαρη-

Θάνατος τοῦ Ἀβεσσαλώμ.

γόρητος! «Υἱέ μου Ἀβεσσαλώμ, ἔλεγε, καλύτερα νὰ πέθαινα ἐγὼ καὶ ὄχι ἐσύ! Ἀβεσσαλώμ, παιδί μου».

Κλείστηκε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὸ παλάτι του καὶ ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

Ὁ στρατηγός του Ἰωάβ ἦρθε καὶ τοῦ εἶπε: «Εἶναι ντρο-

πή νά θρηνῆς τόσο πολὺ ἕναν ἀχάριστο γιό. "Αν ζοῦσε αὐτός, ἐμεῖς ὅλοι θά εἴμαστε νεκροί. Ὁ «κόσμος εἶναι μαζεμένος ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ θέλει νά σέ ἰδῆ. "Εβγα, μίλησε στὸ λαό, μὴ συμβῆ κανένα κακό». Ὁ Δαβὶδ ἐπέιστηκε, βγήκε καὶ κάθησε στὴν πύλη τῶν ἀνακτόρων. Ὁ λαὸς ὅταν τὸν εἶδε φώναξε: «Ζήτηω ὁ βασιλιάς Δαβὶδ, ποῦ μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὰ χέρια ὄλων τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν ἀλλοφύλων».

Ὁ Σολομών.

Ὁ Δαβὶδ εἶχε καὶ ἄλλο γιό, τὸ Σολομῶντα. Ὁ Σολομῶν ἦταν ἐνάρετος καὶ εὐσεβής. Ὄταν γέρασε ὁ Δαβὶδ διάταξε νά χριστῆ ἔμπρός του βασιλιάς ὁ Σολομῶν. Ὁ λαὸς ὅταν εἶδε τὸ νέο Σολομῶντα φώναξε: «Ζήτηω ὁ βασιλιάς Σολομῶν». Ὄταν ὁ Δαβὶδ κατάλαβε ὅτι πλησιάζει ὁ θάνατός του, κάλεσε τὸ Σολομῶντα καὶ τοῦ εἶπε: «Παιδί μου, αἰσθάνομαι ὅτι πλησιάζει ὁ θάνατός μου. Πίστευε στὸν ἀληθινὸ Θεό, φύλαττε τὶς ἐντολές του καὶ κυβέρνα τὸ λαό, κατὰ τὸ θέλημα Κυρίου».

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες πέθανε ὁ Δαβὶδ καὶ τὸν ἔθαψαν στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐμείνε μόνος βασιλιάς ὁ Σολομῶν.

Μιά νύχτα ὁ Σολομῶν στὸν ὕπνο του εἶδε τὸ Θεό, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε: «Ζήτησέ μου μιὰ χάρη!». Ὁ Σολομῶν εἶπε: «Κύριε, μὲ ἔκανες βασιλέα ἐνὸς μεγάλου λαοῦ, ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη νέος καὶ δὲν γνωρίζω πολλὰ πράγματα. Φώτισέ μου τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά, γιὰ νά κυβερνῶ τὸ λαό μου μὲ δικαιοσύνη καὶ νά διακρίνω τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό».

Αὐτὸς ὁ λόγος ἄρεσε στὸ Θεό καὶ τοῦ εἶπε: «Ἐπειδὴ δὲν μοῦ ζήτησες παράλογα πράγματα, σοῦ δίνω ὅ,τι μοῦ ζήτησες καὶ μαζί μ' αὐτὸ καὶ πλοῦτο καὶ δόξα».

Ἡ χρέσις τοῦ Σολομῶντος.

Ὁ Σολομῶν, ὅπως τοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Θεός, ἔγινε σοφός, πλούσιος καὶ δοξασμένος.

Ἐνα παράδειγμα τῆς σοφίας του εἶναι κι αὐτό. Σ' ἕνα σπιτί κατοικοῦσαν δυὸ γυναῖκες καὶ κάθε μιὰ τους εἶχε ἀπὸ ἕνα μωρό. Στὸν ὕπνο της ἡ μιὰ ἀπ' αὐτές, χωρὶς νά τὸ θέλῃ, ἐπλάκωσε τὸ παιδί της. Τὸ πρῶτ' ἡ ξύπνησε καὶ εἶδε νεκρὸ τὸ παιδί της τὸ παίρνει σιγά-σιγά καὶ τὸ βάζει στὴν

Ὁ βασιλιάς Σολομών.

ἀγκαλιά τῆς ἄλλης καὶ παίρνει τὸ ζωντανὸ παιδί τῆς. Ὅταν ξύπνησε ἡ ἄλλη μητέρα καὶ εἶδε νεκρὸ στὴν ἀγκαλιά τῆς τὸ ξένο παιδί καὶ τὸ δικό τῆς ζωντανὸ στὰ χέρια τῆς, φώναξε:

— «Ὁχι, κύριε, μὴ θανατώσετε τὸ παιδί μου!»

«Καλέ, τὸ παιδί μου, γιατί μοῦ πῆρες τὸ παιδί μου καὶ μοῦ ἔβαλες τὸ πεθαμένο, τὸ δικό σου;».

— «Δέν εἶσαι καλά, τῆς λέει ἡ ἄλλη· αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί μου, τὸ δικό σου τὸ πλάκωσες». Ὡρες φιλονικούσαν ἀνώ-

φελα. Ἐπὶ τέλους ἔρχονται στὸ βασιλιά Σολομώντα καὶ ζητοῦν νὰ τὶς δικάσῃ. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὶς δικάσῃ; Ποιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια; Τίνος ἦταν τὸ ζωντανὸ παιδί; Ὁ Σολομὼν σκέφθηκε λιγάκι, ὕστερα φώναξε τὸ στρατιώτη σκοπὸ καὶ τοῦ λέει: «Πάρε τὸ ζωντανὸ παιδί, κόψε το στὰ δυὸ καὶ δῶσε τὸ μισὸ στὴ μιὰ καὶ τὸ μισὸ στὴν ἄλλη». Ἡ ἀληθινὴ μητέρα, σὰν ἄκουσε αὐτὴ τὴ διαταγή, πέφτει στὰ πόδια τοῦ βασιλιά καὶ φωνάζει μὲ δάκρυα: «Ὁχι, κύριε· μὴ θανατώσετε τὸ παιδί μου! Δώστε το καλύτερα σ' αὐτὴν ζωντανό». Ἡ ἄλλη ὅμως κακὴ γυναίκα ἐπέμενε νὰ σχίσουν τὸ παιδί. Ὁ βασιλιάς κατάλαβε ἀμέσως ποιὰ εἶναι ἡ ἀληθινὴ μητέρα, διέταξε νὰ τῆς δώσουν τὸ ζωντανὸ παιδί τῆς καὶ τιμώρησε τὴν κακιά. Ὁ λαὸς ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ δίκη θαύμασα τὴ σοφία του καὶ τὸν ζυτωκραύγασε.

Ὁ Ναὸς τοῦ Σολομώντα.

Ὁ Θεὸς ἔδωσε σύμφωνα μὲ τὸ λόγο του στὸ Σολομώντα πλοῦτο πολὺ καὶ δόξα μεγάλη. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔγινε πλούσιος ἀπεφάσισε νὰ χτίσῃ στὴν Ἱερουσαλὴμ ἕνα μεγαλοπρεπὴ ναὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπου νὰ θάλλῃ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Ἐφτὰ ὀλόκληρα χρόνια, χιλιάδες τεχνίτες ἐργάστηκαν γιὰ νὰ χτιστῇ ὁ ναὸς. Ὁ Σολομὼν τὸν στόλισε μέσα ἔξω μὲ χρυσάφι καὶ ἀσήμι καὶ ἐώρτασε τὰ ἐγκαινία τοῦ ναοῦ μὲ μεγαλοπρέπεια.

Κατὰ τὴν ὥρα τῶν ἐγκαινίων ὁ Σολομὼν γονάτισε μπροστὰ στὸ θυσιαστήριον καὶ εἶπε: «Θεέ μου, διαφύλαξε τὸ ναὸ αὐτό, ποὺ ἐγὼ σοῦ οἰκοδόμησα. Κάμε, Κύριε, ὅποιος προσεύχεται στὸ ναὸ σου νὰ γίνεται ἀκουστὸς ἀπὸ Σένα, εἴτε Ἰσραηλίτης εἶναι εἴτε ξένος».

Ἡ σοφία καὶ ὁ πλοῦτος τοῦ Σολομώντα ἔγιναν ξακουστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ πολλοὶ ταξίδευαν ἀπὸ μακρυνὰ μέρη νάρθουν νὰ ἰδοῦν τὸν βασιλέα καὶ νὰ θαυμάσουν τοὺς θησαυροὺς του. Ὅλους ὄσους πήγαιναν ὁ βασιλιάς τοὺς δεχόταν μὲ καλωσύνη καὶ ἀνταπόδιδε τὰ δῶρα ποὺ τοῦ ἔφερναν.

Λένε πῶς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς ἦρθε καὶ τὸν ἐπισκέφτηκε ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ, ποὺ ἦταν πολὺ ὠραία καὶ πλούσια. Ὅταν εἶδε καὶ γνώρισε τὸ Σολομώντα εἶπε:

Εἶναι πολὺ σοφώτερος ἀπ' ὅ,τι φανταζόμουν.

Θάνατος τοῦ Σολομώντα.

Ὁ Σολομών με ὄλη τῆ σοφία του ἔπεσε καὶ αὐτὸς σὲ σφάλματα. Παραδέχτηκε νὰ χριστοῦν ναοὶ ξένων θεῶν καὶ νὰ προσκυνοῦν τὰ εἰδῶλα οἱ ξένες γυναῖκες πού εἶχε στὸ παλάτι του. Αὐτὲς πολλὲς φορές τὸν παρακινοῦσαν νὰ πηγαίη στὸς ναοὺς τῶν εἰδῶλων. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς θύμωσε καὶ τοῦ εἶπε :

«Ἐπειδὴ σὺ με ἀφήκες, θὰ σὲ ἀφήσω κι ἐγώ. Θὰ χωρῶ τὸ βασίλειό σου καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος θὰ τὸ πάρη ὁ δοῦλος σου».

Σὲ λίγο πέθανε ὁ Σολομών ἀφοῦ βασίλευσε 40 χρόνια.

Διαίρεση τοῦ βασιλείου.

Ἦστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Σολομώντα βασιλιάς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔγινε ὁ γιὸς του ὁ Ροβοάμ. Ὅταν μαζεύτηκε ὁ λαὸς στὴν πόλη Σιχέμ γιὰ νὰ τὸν ἀνακηρύξουν βασιλέα, ζήτησαν οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸ νέο βασιλιά νὰ ὀλιγοστέψη τοὺς φόρους.

Ὁ Ροβοάμ δὲν ἄκουσε τίς συμβουλές τους, ἀλλὰ φοβέρισε τὸ λαὸ καὶ εἶπε: «Ἄν ὁ πατέρας μου σᾶς ἐθάρυνε πολὺ, ἐγὼ θὰ σᾶς προσθέσω καὶ ἄλλα θάρη. Ἄν σᾶς ἐπαίδευε με μάλιστα, ἐγὼ θὰ σᾶς παιδέψω με σκορπιούς». Ὅταν ἄκουσαν αὐτὰ οἱ Ἰσραηλίτες δυσαρρεστήθηκαν καὶ οἱ δέκα φυλὲς ἐπανάστατησαν καὶ ἔκαμαν βασιλιά τὸ δοῦλο τοῦ Σολομώντα Ἱεροβοάμ. Ὁ Ἱεροβοάμ ἔκανε πρωτεύουσά του τὴ Σαμάρεια καὶ τὸ βασίλειό του ὠνομάστηκε **Βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ**.

Στὸ Ροβοάμ ἔμειναν πιστὲς δυὸ φυλὲς: τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν. Αὐτὸς εἶχε πρωτεύουσά του τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸ βασίλειό του ὠνομάστηκε **Βασίλειο τοῦ Ἰούδα**.

Κατάλυση τῶν βασιλείων τοῦ Ἰσραήλ καὶ τοῦ Ἰούδα.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ ἔπεσε πολὺ γρήγορα στὴν εἰδωλολατρεία, γιὰτὶ ὁ Ἱεροβοάμ, φοβούμενος μήπως οἱ Ἰσραηλίτες ζητήσουν τὴν ἔνωση, δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ πηγαίνουν, ὅπως εἶχαν συνήθεια, νὰ προσκυνοῦν στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα καὶ ἔχτισε δύο ἄλλα θυσιαστήρια, ἓνα στὸ βόρειο καὶ ἓνα στὸ

νότιο μέρος τῆς χώρας του. Ὑστερα ἀπὸ 215 χρόνια, στὸν καιρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Ὡσηέ, ὁ βασιλιάς τῶν Ἀσσυρίων Σαλμανάσαρ κυρίεψε τὴ Σαμάρεια, ἐπῆρε αἰχμαλώτους τοὺς περισσότερους κατοίκους τῆς στήν Ἀσσυρία καὶ ἔστειλε στὴ Σαμάρεια εἰδωλοάτρες ἀπὸ τὴν Ἀσσυρία. Αὐτοὶ ἀνακατεύθησαν μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες ποὺ ἔμειναν καὶ ἔκαμαν τὸ λαὸ τῶν Σαμαρειτῶν.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα διατηρήθηκε 338 χρόνια. Καὶ σ' αὐτὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς του ἦσαν ἀσεβεῖς καὶ εἰδωλοάτρες καὶ παρακινούσαν καὶ τὸ λαὸ στὴν εἰδωλολατρεία. Γι' αὐτὸ στὸν καιρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Σεδεκία καταλύθηκε καὶ αὐτὸ τὸ βασίλειο ἀπὸ τὸ βασιλιά τῆς Βαβυλωνίας τὸ Ναβουχοδονόσορα.

Αὐτός, ἀφοῦ κυρίεψε τὴν Ἱερουσαλήμ, κατέστρεψε τὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα, ἐπῆρε τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ σκευὴ τοῦ ναοῦ καὶ ἔσυρε αἰχμαλώτους στὴ Βαβυλῶνα τοὺς περισσότερους Ἰουδαίους. Ἐπειδὴ ὕστερα ἀπὸ ἔντεκα χρόνια ἐπαναστάτησαν πάλι οἱ Ἰουδαῖοι, ὁ Ναβουχοδονόσορας γκρέμισε τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔβαλε φωτιά καὶ τὴν ἔκαψε ὀλόκληρη. Ἔτσι ἡ Ἱερουσαλήμ ἔγινε ἐρείπια,

Οἱ Ἰουδαῖοι ζοῦσαν αἰχμάλωτοι στὴν ξένη γῆ καὶ ὑπόφεραν πολλὰ θάσανα. Ὑστερα ἀπὸ 70 χρόνια δόθηκε ἄδεια ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Κύρο νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους, ὅσοι ἤθελαν. Ἐγύρισαν τότε καὶ μὲ τὴν ὁδηγία τοῦ προφήτη Ἐσδρα ξανάχτισαν τὸ ναό, ἄλλ' ὄχι στὴν πρώτη του λάμψη καὶ μεγαλοπρέπεια, γιατί ἔλειπε ὁ πλοῦτος τοῦ Σολομώντα.

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Στὸν καιρὸ ποὺ ὑπόφεραν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τοὺς κακοὺς καὶ εἰδωλοάτρες βασιλεῖς καὶ στὸν καιρὸ τῆς αἰχμαλωσίας τους, ὁ Θεὸς ἔστειλε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ σοφοὺς ἄντρες νὰ τοὺς διδάσκουν καὶ νὰ τοὺς ὁδηγοῦν στὴν ἀληθινὴ πίστη. Ὁ λαὸς τοὺς ἐκτιμοῦσε καὶ τοὺς ἐσέβετο. Ἄκουε τίς συμβουλές των καὶ παρηγοριόταν ἀπὸ τὰ καλὰ τους λόγια, ποὺ προφήτευαν γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μεσσία, τοῦ Χριστοῦ δηλαδή, ποὺ θάρθη νὰ σώση τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρεία καὶ τὴν ἁμαρτία. Προφῆτες εἶναι πολλοί: ὁ Ἡλίας, ὁ Ἡσαΐας, ὁ Ἰερεμίας, ὁ Δανιήλ καὶ ἄλλοι.

Ὁ Προφήτης Ἡλίας.

Ὁ Προφήτης Ἡλίας ζοῦσε στὸν καιρὸ τοῦ Ἀχαάθ, ποῦ ἦταν βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ στὴ Σαμάρεια καὶ εἶχε γυναίκα τὴν Ἰεζάβελ.

Ὁ Ἡλίας κατὰ συμβουλὴ τοῦ Θεοῦ ζοῦσε στὰ βουνά, κοντὰ στὸ χεῖμαρρο Χορράθ.

Ἐκεῖ ὁ Θεὸς ἔστελνε κάθε μέρα ἕνα κόρακα, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔφερνε ψωμί καὶ κρέας καὶ ἔτρωγε. Ἔπινε δὲ νερὸ ἀπὸ τὸ χεῖμαρρο.

Ἀπὸ τὸ βουνὸ κατέβαινε στὶς πόλεις γιὰ νὰ διδάξῃ τὸ λαό, ὅταν διάταζε ὁ Θεός, ἢ γιὰ νὰ φανερώσῃ τίς σκέψεις του.

Παρουσιάστηκε κάποτε στὸν Ἀχαάθ καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ὁ Θεός γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, τρία χρόνια δὲν θὰ στείλῃ βροχή. Ὅπως εἶπε καὶ ἔγινε. Πεῖνα θέριζε τὸν κόσμον καὶ ὁ λαὸς δυσανασχετοῦσε.

Ὅταν τὸ νερὸ τοῦ χεῖμαρρου σώθηκε, ὁ Ἡλίας, κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, πῆγε στὴ Σαρεπτά, πόλιν τῆς Φοινίκης.

Ἐκεῖ ἔμεινε σὲ μιὰ χήρα ποῦ εἶχε ἕνα γιὸ μονογενῆ. Ὅταν ἀντάμωσε τὴν χήρα τῆς ζήτησε λίγο ψωμί νὰ φάῃ. Ἡ χήρα τοῦ εἶπε: «Μιὰ χούφτα ἀλεύρι ποῦ ἔχω καὶ λίγο λάδι θὰ τὸ ζυμώσω νὰ φάῃς μετὰ τὸ παιδί μου γιὰ τελευταία φορὰ καὶ ὕστερα θὰ πεθάνουμε».

Ζύμωσε τὴν κουλούρα, τὴν ἔψησε καὶ ὕστερα τὴν ἔκοψε στὰ τρία. Ἔδωσε ἕνα κομμάτι στὸν Ἡλία, ἕνα στὸ γιό της καὶ ἕνα κράτησε αὐτή. Ὅταν ἦρθε τὸ βράδυ, ὁ Ἡλίας τῆς εἶπε νὰ ἐτοιμάσῃ φαγητό: «Πήγαινε, τῆς λέει, πάρε ἀλεύρι ἀπὸ τὸ κουρούπι καὶ ζύμωσε ψωμί».

— «Τὸ κουρούπι δὲν ἔχει πιά τίποτε», εἶπε ἡ χήρα.

— «Ὅσο εἶχε τόσο θὰ ἔχη πάντα καὶ ποτὲ δὲ θὰ σωθῇ οὔτε αὐτὸ οὔτε τὸ λαδερὸ μετὰ τὸ λάδι».

Καὶ πράγματι οὔτε τὸ ἀλεύρι ἐτελείωνε οὔτε τὸ λάδι.

Σὲ λίγες μέρες τὸ παιδί τῆς χήρας ἀρρώστησε καὶ πέθανε. Ἡ χήρα ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα. Ὁ Ἡλίας πῆρε τὸ παιδί στὰ χέρια του, παρεκάλεσε τὸ Θεὸ καὶ τὸ παιδί ἀναστήθηκε.

Ὁ Ἀχαάθ στὸ μεταξύ ζητοῦσε παντοῦ τὸν Ἡλία γιὰ νὰ τὸν θανατώσῃ, ἐπειδὴ τὸν ἔθεωροῦσε αἴτιον τῆς ξηρασίας καὶ τῆς πείνας.

Ὁ Ἡλίας κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ ἐπαρουσιάστηκε στὸν

Ἄχαάθ καὶ τοῦ λέγει : «Σὺ εἶσαι αἴτιος τῆς πείνας, γιατί ἄφες τὴ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Συνάθροισε τὸ λαὸ στὸ Καρμήλιο ὄρος κι ἄς ἔρθουν ἐκεῖ καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ. Ἄς θυσιάσουν αὐτοὶ στὸ θεὸ τους, ἄς θυσιάσω κι ἐγώ. Σ' ὅποιου τὸ θυσιαστήριο πέση φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι ἀνάψουν τὰ ξύλα μόνα τους, ἐκείνου ὁ θεὸς εἶναι καὶ ὁ ἀληθινὸς Θεός».

Ὁ Ἄχαάθ δέχτηκε. Ὁλος ὁ λαὸς μαζεύτηκε. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ—450 ἦταν—ἔχτισαν θυσιαστήριο, ἔβαλαν ἐπάνω τὰ ξύλα, ἔσφαξαν ἓνα μοσχάρι, τὸ ἔβαλαν ἐπάνω καὶ ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ λένε : «Βάαλ, ἄκουσέ μας· στείλε φωτιά ν' ἀνάψης τὸ θυσιαστήριό σου». Ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ μεσημέρι προσεύχονταν καὶ φωτιά δὲν ἔπεφε.

Ἦρθε τότε ἡ σειρὰ τοῦ Ἥλια. Ἐχτισε τὸ θυσιαστήριο, ἔσκαψε γύρω ἓνα χαντάκι, ἔβαλε ἐπάνω τὰ ξύλα καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ σφαγμένο μοσχάρι κομμάτια. Ἐπειτα ἔχυσε ἄφθονο νερὸ ἐπάνω στὸ θυσιαστήριο, τόσο πολὺ πού τὸ χαντάκι πλημμύρισε.

Κατόπι σήκωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε : «Κύριε ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ, δεῖξε σήμερα στὸ λαὸ Σου, ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός. Ἄκουσε τὴν προσευχή μου, Κύριε».

Ἀμέσως μὲ τὴν τελευταία λέξη ἔπεσε φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἐπάνω στὸ θωμό, ἔκαψε τὸ μοσχάρι καὶ τὰ ξύλα καὶ τὶς πέτρες. Ἡ φωτιά στάθηκε στὸ χαντάκι τοῦ νεροῦ.

Ὁλος ὁ λαὸς ὅταν εἶδε τὸ θαῦμα ἔπεσε στὴ γῆ καὶ ὄλοι φώναξαν : «Κύριος ὁ Θεὸς Σαβαώθ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός». Τότε λέγει ὁ Ἥλιας. «Ἀφοῦ πιστεύετε στὸν ἀληθινὸ Θεό, πάρτε καὶ θανατώσετε τοὺς ἀπατεῶνες αὐτοὺς ἱερεῖς πού σᾶς πλάνεψαν ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεό».

Ὁ λαὸς τοὺς πῆρε, τοὺς ὠδήγησε στὴν πεδιάδα καὶ κεῖ μαζί μὲ ἄλλους ἀσεβεῖς τοὺς ἐσκότωσε.

Ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος.

Ἦστερα ἀπὸ τὸ θαῦμα αὐτὸ ὁ Ἥλιας δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸ στὴ γῆ. Μιὰ μέρα πού πήγαιναν μαζί μὲ τὸν μαθητὴ του Ἐλισσαῖο ἔφτασαν στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ἐκεῖ ὁ Ἥλιας ἄπλωσε τὴ γούνα του καὶ τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ χώρισαν στὰ δύο καὶ πέρασαν χωρὶς νὰ θραχοῦν. Ἐνῶ προχωροῦσαν ξα-

φνικά ἄρμα πύρινο μὲ ἄλογα φλογερὰ παρουσιάστηκε, ἔγινε κάτι σὰν ἀνεμοστρόβιλος καὶ ὁ Ἥλιος βρέθηκε ἀπάνω στο ἄρμα πού ἔφευγε στὸν οὐρανὸ

Ὁ Ἐλισσαῖος πρόφτασε καὶ φώναξε : « Πάτερ, Πάτερ », ἀλλὰ τὸ ἄρμα χάθηκε. Ὁ Ἐλισσαῖος ἔσχισε τὰ φορέματά του ἀπὸ τὴ λύπη, πήρε τὴ γούνα πού ἔπεσε ἀπὸ τὸν Ἥλια καὶ γύρισε πίσω. Ἦρθε στὸν Ἰορδάνη, χτύπησε νὰ νερὰ μὲ τὴ γούνα, ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτε. Τότε παρακάλεσε τὸ Θεό, ξαναχτύπησε καὶ τὰ νερὰ χωρίστηκαν.

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας.

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας ἦταν γιὸς τοῦ Ἀμὼς ἀπὸ βασιλικὴ οἰκογένεια. Δίδασκε τὸ λαό, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θέλει μόνον λόγια, νηστείες καὶ προσευχές. Πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ κἀνῃ καὶ ἔργα καλά. Προφήτεψε γιὰ τοὺς Ἀσσυρίους, τοὺς Βαβυλωνίους, τοὺς Αἰγυπτίους καὶ τοὺς κατοίκους τῆς Τύρου.

Δίδασκε μὲ θάρρος, χωρὶς νὰ φοβᾶται τὴν ὀργὴ τῶν Βασιλέων. Λέγουν ὅτι πέθανε μὲ μαρτυρικὸ θάνατο στὸν καιρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Μανασσῆ. Ἐπριονίστηκε ζωντανὸς μὲ ξύλινο πριόνι.

Οἱ προφητείες του σώζονται ὅλες. Προφήτεψε τὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίᾳ τῆς Βαβυλῶνος καὶ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μεσσία, τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ λέγεται **μεγαλοφωνότατος** ἀπ' ὅλους τοὺς προφῆτες.

Ὁ Προφήτης Ἱερεμίας.

Ὁ προφήτης Ἱερεμίας ἦταν γιὸς ἐνὸς ἱερέα ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Βενιαμὴν καὶ κατοικοῦσε στὴν πόλιν Ἀναθώθ.

Ἄρχισε νὰ προφητεύῃ νέος ἀκόμη καὶ γι' αὐτὸ οἱ πατριῶτες του τὸν ἔδιωξαν καὶ ἦρθε στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἔμεινε τὸν περισσότερο καιρὸ τῆς ζωῆς του.

Ὁ Ἱερεμίας δίδαξε ὡς προφήτης 41 ὀλόκληρα χρόνια. Ἐπειδὴ πολλὲς φορὲς ἐναντιώθηκε στὴ συμμαχία μὲ τοὺς Αἰγυπτίους, καταδιώχθηκε καὶ φυλακίστηκε πολλὲς φορὲς. Ἐκλαψε καὶ πένθησε τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐγραψε ἕνα ὠραῖο ποίημα πού σώζεται καὶ λέγεται **θρήνος** τοῦ Ἱερεμίας. Ὑστερα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ ἔφυγε μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους Ἰσραηλίτες στὴν Αἴγυ-

πτο. Ἐκεῖ πέθανε ἀπὸ λιθοβολισμὸ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς πατριῶτες του, οἱ ὅποιοι δὲν ὑπόφεραν νὰ ἀκοῦνε τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων του καὶ τὴ δίκαιη κατηγορία του γιὰ τίς κακὲς πράξεις τους.

Ὁ Ἱερεμίας προφήτεψε γιὰ τὴν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ γιὰ τὸν ἐρχομὸ καὶ τὴ βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Προφήτης Δανιὴλ.

Ὁ προφήτης Δανιὴλ ἔζησε στὸν καιρὸ τῆς αἰχμαλωσίας

Οἱ τρεῖς νέοι στὸ καμίνι.

τῆς Βαβυλωνῶνος. Ἦταν καὶ αὐτὸς ἓνας ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώ-
Π. Παπαδοπούλου, Ἱερά Ἱστορία Παλ. Διαθήκης Γ' τάξ. 5

τους, πού ὠδηγήθηκαν στὴ Βαβυλώνα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλωση τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν κατάλυση τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα.

Μιά μέρα ὁ βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ διάταξε τὸν ὑπῆρτη του νὰ διαλέξῃ ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους μερικὰ ὠραῖα, ἔξυπνα καὶ εὐγενικὰ παιδιὰ. Ὁ ὑπῆρτης ἔφερε τέσσερα: τὸ Δανιήλ, τὸν Ἀνανία, τὸν Ἀζαρία καὶ τὸν Μισαήλ. Ὁ βασιλιάς διάταξε τότε νὰ τὰ σπουδάσουν καὶ νὰ τὰ ἀναθρέψουν σὰν βασιλόπουλα. Ὁ Δανιήλ ξεχώριζε ἀπ' ὄλους στὴ μάθηση καὶ στὴ φρονιμάδα.

Ἦστερα ἀπὸ τρία χρόνια ὁ βασιλιάς τὰ ἐξέτασε καὶ ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν πρόδό τους. Τοὺς διώρισε τότε στὴν ὑπηρεσία του, καὶ τοὺς ἔδωσε ἀξιώματα.

Οἱ τρεῖς νέοι ὅμως, ὅπως καὶ ὁ Δανιήλ, δὲν ξεχνοῦσαν τὴν καταγωγή τους, ὅπως ὁ Μωϋσῆς στὴν Αἴγυπτο, καὶ δὲν ἔπαυαν νὰ λατρεύουν τὸν ἀληθινὸ Θεό.

Κάποτε ὁ βασιλιάς διάταξε νὰ κατασκευάσουν ἕνα πελώριο χρυσὸ ἄγαλμα πού εἶχε ὕψος 30 μέτρα. Τὸ ἔστησαν σὲ μιὰ πεδιάδα καὶ διάταξε ὁ βασιλιάς, ὅταν ἀκούσουν τὸν κήρυκα νὰ φωνάζῃ καὶ τὴ βασιλικὴ μουσικὴ νὰ παίξῃ, νὰ περσοῦν ὄλοι καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸ χρυσὸ ἄγαλμα.

Ὅλοι ὑπάκουσαν στὴ βασιλικὴ διαταγὴ καὶ μόνο οἱ τρεῖς νέοι δὲν ἐπροσκύνησαν τὸ μεγάλο ἄγαλμα. Τότε οἱ ἐχθροὶ τους τοὺς κατηγορήσαν στὸ βασιλιά καὶ κείνος διάταξε νὰ πυρῶσουν ἕνα καμίνι καὶ νὰ τοὺς ρίξουν μέσα νὰ καοῦν.

Ἡ διαταγὴ τοῦ βασιλιᾶ ἐκτελέστηκε καὶ οἱ τρεῖς νέοι ρίχτηκαν μέσα στὴ φλόγα τοῦ καμινιοῦ ὅπου καὶ τὸ σίδηρο ἀκόμα θὰ ἔλιωνε. Ὁ Θεὸς ὅμως ἔστειλε τὸν ἄγγελό του καὶ ἐφύλαξε τοὺς τρεῖς νέους, πού ἀνάμεσα στὶς φλόγες δὲν ἔπαυαν νὰ δοξολογοῦν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ὁ Ναβουχοδονόσορ εἶδε τὸ θαῦμα αὐτό, ἐδόξασε καὶ ὁ ἴδιος τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ πῆρε πάλι τοὺς τρεῖς νέους στὴν ὑπηρεσία τοῦ παλατιοῦ του.

Ὁ Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν.

Ὁ βασιλιάς πού ἀνάθρεψε τὸ Δανιήλ πέθανε καὶ ἦρθε ἄλλος βασιλιάς. Καὶ αὐτὸς ἀγαποῦσε τὸ Δανιήλ καὶ τὸν διώρισε σὲ μεγαλύτερο ἀξίωμα. Οἱ ἄλλοι ἄρχοντες ἐφθόνησαν τὸ Δανιήλ γι' αὐτὸ καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὸν συκοφαντήσουν

στο βασιλέα γιά νά τόν μισηση κι ἐκείνος καί νά τόν βγάλη ἀπό τή θέση του.

Καί τί ἔκαμαν; Ἐπειδή ἤξαιραν ὅτι ὁ Δανιήλ ἦταν τακτικός στήν προσευχή του στό Θεό, παρουσιάστηκαν στό βασιλέα καί τοῦ λένε: «Διάταξε, τριάντα μέρες, κανείς νά μή ζητήση τίποτε ἀπό κανέναν, οὔτε ἀπό τὸ Θεό οὔτε ἀπό ἄλλον ἄνθρωπο, παρὰ μόνο ἀπό τόν βασιλέα. Ὅποιος παραβῆ τή διαταγή σου θά πῆ πῶς δέν σέ σέβεται καί πρέπει νά τιμωρηθῆ καί νά ριχθῆ στό λάκκο τῶν λιονταριῶν».

Ὁ βασιλιάς διάταξε, ὅπως τοῦ εἶπαν. Ὁ Δανιήλ ὅμως δέν

Ὁ Δανιήλ στό λάκκο τῶν λιονταριῶν.

μποροῦσε νά ὑπακούσῃ σέ τέτοια διαταγή καί νά ἀσεβήσῃ στό Θεό. Γι' αὐτό ἔκανε τακτικά, ὅπως καί πρῶτα, τήν προσευχή του. Οἱ ἐχθροί του τόν παραφύλαξαν καί τόν ἀνάφεραν στό βασιλιά.

Ὁ βασιλιάς λυπήθηκε γι' αὐτό, γιατί ἀγαποῦσε τὸ Δανιήλ καί ἤθελε νά τόν σώσῃ. Ἐκεῖνοι ὅμως ἐπέμεναν. Τέλος διέταξε νά τόν ρίξουν στό λάκκο τῶν λιονταριῶν. Στό λάκκο αὐτό ἔρριχναν τοὺς κακούργους καί τοὺς ἔτρωγαν τὰ λιοντάρια. Ἐκεῖ ἔρριξαν καί τὸ Δανιήλ κι ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς

ἔσφραγισε τὴν πόρτα. Μέσα στὸ λάκκο ὁ Δανιὴλ ἐξακολούθησε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ δοξολογῇ τὸ Θεό. Ὁ Θεὸς τότε ἔστειλε τὸν ἄγγελό του καὶ σφάλισε τὰ στόματα τῶν λιονταριῶν καὶ ὁ Δανιὴλ δὲν ἔπαθε τίποτε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε ὁ βασιλιάς πρωτὶ-πρωτὶ, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ λάκκου καὶ φώναξε : «Δανιὴλ, ζῆς;»

Ὁ Δανιὴλ ἀπάντησε : «Βασιλιά μου, ὁ Θεός, τὸν ὁποῖο λατρεύω, ἔστειλε τὸν ἄγγελό του καὶ ἔφραξε τὰ στόματα τῶν λιονταριῶν, γιατί δὲν ἔκαμα καμμιά ἁμαρτία οὔτε στὸ Θεό, οὔτε στὸ βασιλιά». Ὁ βασιλιάς ἐχάρηκε γιὰ τὴ σωτηρία του καὶ διάταξε καὶ ἔρριξαν μέσα τοὺς κατηγοροῦς του. Τὰ λιοντάρια τοὺς ξέσχισαν στὴ στιγμή καὶ τοὺς ἔφαγαν.

Ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς

Στοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ Νινευὶ ἦταν πόλη μεγάλη καὶ μὲ πολὺ πληθυσμό. Οἱ Νινευίτες ἦταν ἀσεβεῖς καὶ κακοί. Ὁ Θεὸς διάταξε τὸν προφήτη Ἰωνᾶ νὰ πάη στὴ Νινευὶ, νὰ κηρύξη στοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσουν, γιατί ἄλλιῶς ὁ Θεὸς θὰ τοὺς καταστρέψει.

Ὁ Ἰωνᾶς δὲν ὑπάκουσε στὸ Θεὸ καὶ ἀντὶ νὰ πάη στὴ Νινευὶ μῆκε σ' ἓνα πλοῖο κι ἔφυγε μακριὰ ἀπ' αὐτή. Τότε ὁ Θεὸς, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἰωνᾶ, σήκωσε μεγάλη τρικυμία. Τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ βυθισθῇ καὶ οἱ ναῦτες τρομαγμένοι δὲν ἤξεραν τί νὰ κάμουν. Τότε εἶπε ἓνας ἀπ' αὐτοὺς :

—Αὐτὴ ἡ τρικυμία δὲν μοιάζει σὰν ἄλλες. Κάποιος ἁμαρτωλὸς θὰ βρίσκεται μέσα στὸ πλοῖο καὶ ἐξ αἰτίας του κινδυνεύουμε ὅλοι. Ἄς ρίξωμε κλῆρο νὰ δοῦμε ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἁμαρτωλός. Ἐρριξαν κλῆρο καὶ ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ. Τότε λέγει ὁ Ἰωνᾶς : «Ἀλήθεια, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἁμαρτωλός. Ρίξτε με στὴ θάλασσα». Τὸν ἔριξαν καὶ ἡ θάλασσα ἠσύχασε ἀμέσως.

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα κῆτος μεγάλο κατάπιε τὸν Ἰωνᾶ, χωρὶς νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τρεῖς μέρες ἔμεινε ὁ Ἰωνᾶς στὴν κοιλία τοῦ κῆτους παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ τὸν σώσῃ. Τὴν τρίτη μέρα ἦρθε τὸ κῆτος κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά, ἀνοίξε τὸ μεγάλο στόμα του καὶ ἔβγαλε τὸν Ἰωνᾶ ἔξω. Πόσο χάρηκε ὁ Ἰωνᾶς ὅταν πάτησε καὶ πάλι στὴ γῆ καὶ εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέ-

ρας! Ἀμέσως, χωρίς νά χάση καιρό, τράθηξε στή Νινευί.
Ἐφτασε κεῖ καί ἄρχισε νά κηρύττη ὅτι ὁ Θεός εἶχε ἀπό-

Ὁ Ἰωνᾶς καλεῖ τοὺς Νινευίτες νά μετανοήσουν.

φασὴ νά καταστρέψῃ τὴ Νινευί γιὰ τὴν ἀσέβεια τῶν κατοίκων της.

Όταν τὸ ἄκουσαν αὐτὸ οἱ Νινευῖτες μετανόησαν καὶ πα-
ρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς ἐλεήσῃ καὶ νὰ μὴν τοὺς κατα-
στρέψῃ.

Ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς εἶδε τὴ μετάνοιά τους, ἄκουσε τὴν
παράκλησίν τους, τοὺς εὐσπλαχνίστηκε καὶ ἀποφάσισε νὰ
μὴ καταστρέψῃ τὴ Νινευί.

Ὁ Ἰωνᾶς τὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε πάει καὶ καθόταν
ἀντίκρυ ἀπὸ τὴ Νινευί καὶ περίμενε τὴν καταστροφή της.
Σὰν πέρασε καὶ ἡ ὥρισμένη μέρα καὶ ἡ Νινευί δὲν κατα-
στράφηκε, ὁ Ἰωνᾶς λυπήθηκε πολὺ. — «Ἄχ, Θεέ μου, ἔλε-
γε, καλύτερα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ ζῶ. Τῶξερα πὼς εἶσαι
φιλάνθρωπος καὶ δὲν θὰ κ' ἐστρέφεις τὴ Νινευί, γι' αὐτὸ
ἔφυγα. Τώρα οἱ Νινευῖτες μὲ τὸ δίκιο τους θὰ μὲ λένε ψευ-
δοπροφήτη».

Ὁ ἥλιος ἔκαιε πολὺ ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ ὁ Ἰωνᾶς δὲν
ἔβρισκε ἥσκιο νὰ καθήσῃ. Ὁ Θεὸς διάταξε καὶ φύτρωσε μιὰ
κολοκυθιά. Μεγάλωσε γρήγορα καὶ ἔκανε ἥσκιο καλὸ. Ὁ
Ἰωνᾶς, σὰν εἶδε τὴν κολοκυθιά, ἔτρεξε μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ
ἔαπλώθηκε στὸν ἥσκιο της.

Τὴν ἄλλη μέρα διάταξε ὁ Θεὸς ἕνα σκουλήκι νὰ φάῃ τὴ
ρίζα τῆς κολοκυθιάς καὶ ἡ κολοκυθιά ξεράθηκε. Ὁ ἥσκιος
της χάθηκε καὶ ὁ ἥλιος ἔκαιε τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰωνᾶ. Ὁ Ἰω-
νᾶς φώναζε λυπημένος. — «Καλύτερα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ ζῶ
σ' αὐτὴ τὴν ταλαιπωρία».

Ὁ Κύριος εἶπε στὸν Ἰωνᾶ : «Λυπήθηκες, Ἰωνᾶ, γιὰ τὴν
κολοκυθιά πού ξεράθηκε;» Ὁ Ἰωνᾶς ἀπάντησε :

— «Πολὺ λυπήθηκα, μέχρι θανάτου».

Τοῦ λέει πάλι ὁ Θεός : — «Ἐσὺ γιὰ μιὰ κολοκυθιά, πού
οὔτε τὴν ἔσπειρες, οὔτε τὴν ἐπότισες, οὔτε τὴν μεγάλωσες,
λυπήθηκες. Ἐγὼ δὲν ἔπρεπε νὰ λυπηθῶ μιὰ πόλη μεγάλη
σὰν τὴ Νινευί, πού τὴν κατοικοῦσαν τόσες χιλιάδες ἄν-
θρωποι;»

«Ἥμαρτον, συγχώρεσέ με, Κύριε, εἶπε ὁ Ἰωνᾶς· εἶμαι ἄ-
νικανος νὰ μαντέψω τίς βουλές σου, πολυεύσπλαχνε Κύριε».

Ὁ πολὺ πειθὸς Ἰώβ.

Στὸν καιρὸ τοῦ Μωϋσῆ ζοῦσε στὴν Αὐσίτιδα, χώρα τῆς
Ἀραβίας, ἕνας ἄνθρωπος πλούσιος καὶ εὐσεβής, ὁ Ἰώβ.

Αὐτὸς εἶχε ἑπτὰ γιουὺς καὶ τρεῖς θυγατέρες, ποὺ ἦταν ἀγαπημένοι μεταξὺ τους καὶ ζοῦσαν μὲ ὁμόνοια.

Ὁ ὄλος ὁ κόσμος ἐμακάριζε τὴν εὐτυχία τοῦ Ἰώβ. Ὁ διάβολος ὁμοίως φθόνησε τὴν εὐτυχία τοῦ Ἰώβ καὶ εἶπε: «Εἶναι εὐσεβὴς ὁ Ἰώβ γιατί ἔχει ὄλα τὰ ἀγαθὰ. Ἄς φτωχύνῃ καὶ θά ἰδῆς».

Ὁ Θεὸς ὁμοίως τοῦ εἶπε ὅτι ὁ Ἰώβ εἶναι καὶ θά εἶναι πάντα εὐσεβής.

Ὁ διάβολος τότε ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ παιδέψῃ τὸν Ἰώβ γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶναι εὐσεβής. Ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια. Τότε μονομιᾶς μεγάλα δυστυχήματα ἤρθαν στὸν Ἰώβ. Τὰ κοπάδια του καταστράφηκαν, τὰ σπίτια του γκρεμίστηκαν, τὰ παιδιά του καταπλακώθηκαν κάτω ἀπὸ τὰ χαλάσματα τοῦ σπιτιοῦ τὴν ὥρα ποὺ διασκέδαζαν. Ὁ Ἰώβ ὅταν τὰ ἔμαθε προσκύνῃσε τὸ Θεὸ καὶ εἶπε: «Γυμνὸς βγῆκα ἀπὸ τὴν κοιλιά τῆς μητέρας μου, γυμνὸς καὶ θά πεθάνω. Ὁ Κύριος τὰ ἔδωσε, ὁ Κύριος τὰ ἐπῆρε. Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά του!»

Ἐπειτα ἤρθε κι ἄλλη μεγαλύτερη συμφορά: τὸ σῶμα του ὄλο σκεπάστηκε ἀπὸ λέπρα. Γι' αὐτὸ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, κάθησε σ' ἓνα σωρὸ κοπριάς καὶ ξυνόταν μ' ἓνα κομμάτι σπασμένο κεραμίδι γιὰ νὰ θρίσκη λίγη ἀνακούφιση.

Ἡ γυναίκα του, ἀντὶ νὰ τὸν παρηγορήσῃ σὰν καλὴ σύντροφος, τοῦ ἔλεγε νὰ ἔλαστημήσῃ τὸ Θεὸ καὶ νὰ πεθάνῃ.

Ὁ Ἰώβ τῆς ἀπάντησε. «Βλέπω πὼς μιᾶς σὰν ἄμυαλη γυναίκα. Ὅπως δεχτήκαμε τὰ καλὰ ἀπὸ τὸ Θεὸ, ἔτσι πρέπει νὰ δεχτοῦμε καὶ τὰ κακὰ».

Τρεῖς φίλοι του, ποὺ ἔμαθαν τὴ συμφορὰ τοῦ Ἰώβ, πῆγαν νὰ τὸν παρηγορήσουν. Τὸν βρῆκαν σ' αὐτὴ τὴν ἀθλία κατάσταση καὶ ἀπὸ τὴ λύπη τους δὲν ἄνοιγαν τὸ στόμα τους νὰ ποῦνε λέξη. Ἐπτὰ μέρες κάθονταν ἀμίλητοι ἀντίκρου του. Τὴν ἐβδόμη μέρα ὁ Ἰώβ δὲ βίαστανε πιά, ἀναστένανε βαθειὰ καὶ καταράστηκε τὴ μέρα ποὺ γεννήθηκε. Τότε οἱ φίλοι του ἄρχισαν νὰ συζητοῦν καὶ νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ ἄνθρωποι παθαίνουν κακὰ ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες τους. Ὁ Ἰώβ ὁμοίως ἔλεγε: «Δὲν γνωρίζω νὰ ἁμάρτησα σὲ τίποτε».

Ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀκούστηκε νὰ λέη: «Ποιὸς ἀπὸ σᾶς εἶναι σὲ θέση νὰ γνωρίζῃ τίς βουλές μου;»

Ὁ Ἰώβ καὶ οἱ φίλοι του κατάλαβαν τὸ σφάλμα τους καὶ παρακάλεσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ.

Ὁ Θεὸς ἀντάμειψε τὴν ὑπομονὴ τοῦ Ἰώβ καὶ τὸν ἔκαμε πρὶν εὐτυχισμένο ἀπὸ πρῶτα. Θεραπεύτηκε ἀπὸ τὴ λέπρα, ἀπόκτησε πάλι ἑπτὰ παιδιά καὶ τρεῖς θυγατέρες καὶ διπλάσια ἀγαθά. Ἐζησέ 240 χρόνια καὶ πέθανε εὐτυχισμένος, ἀνάμεσα σὲ παιδιά κι ἐγγόνια. Ὅλοι θαύμαζαν τὴν εὐσέβεια καὶ τὴ μεγάλη του ὑπομονή.

ΤΕΛΟΣ

